

Cetatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

Nr. 6 (34)/ Iunie 2023

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

NUMELE NEAMULUI DE LA CAPĂȚUL ȘI ÎNCEPĂȚURA MOȘILOR* VALAH / RUMÂN / GET / DAC -

Col. DR. UREL DAVID

„Și din Eden ieșea un râu, care uda raiul, iar de acolo se împărțea în patru brațe...Numele unuia era Fison. Acesta înconjură toată țara Havila, în care se află aur” (Cartea Genezei (Capitolul 2).

„Dintre toate popoarele, geții sunt cei mai înțelepți (Homer, înainte de anul 850 î.Chr).

„Și dacii sunt o mlădiță a geților” (Pompeius Trogus, secolul I î.Chr.).

„Împreună biruință sau va veni întunericul peste toți RUMUNII” (Diegio/Diogio, urmașul lui Decebal la Sargedava).

1. Pecețile veșniciei vetrei vechii Europe

• Arealul de viațuire al neamului românesc este **EUROPA** - un nume izvorât din mitologia vetrei carpato-danubiano-pontice, preluat în vremuri legendare și transmis peste veacuri de mitologia greacă - străvechiul izvor al

Saturn (Omu) - supranumit „Dokius, filius Caeli” - adică „DACUL

înțelepciunii omenesci, considerată încă temelia explicativă a civilizației antichității. De la numele unei prințese feniciene, răpită de Zeus, „Europa” a devenit în timp numele ținuturilor din nordul „lumii grecești”, apoi al întregului continent.²

Toponimul „Europa” a definit din vremuri străvechi un imens spațiu geografic, delimitat în mod convențional la răsărit prin munții Ural, la sud-est prin Marea Caspică și Munții Caucaz, la sud prin Marea Neagră și Marea Mediterană, iar la vest prin Oceanul Atlantic.

Geograful grec Strabon, care a trăit în secolul I d.Chr., a consemnat că hotarul de răsărit al Europei era considerat fluvial Don (Tanaïs).

EUROPA

* Studiul a fost publicat în *Studii și cercetări de dacoromânică*, Revista Academiei Dacoromâne, Anul V, nr.3,4,5, 2016, p.13-44. În actuala formă am eliminat imaginile de oameni, locuri și simboluri, pe care le-am redistribuit, în funcție de semnificație, în pagina de titlu al unor studii sau la sfârșitul acestora.

² Vezi, pe larg, George Lăzărescu, **Dicționar de mitologie**, Casa Editorială Odeon, București, 1992.

• Pentru istoria neamului românesc este important spațiul geografic definit de trei elemente geografice, devenite pecete-simbol ale vetrei: Munții **Carpați**, fluviul **Dunărea** și **Marea Neagră**.

► **Carpații** - întinși între bazinul Vienei (care-i separă de lanțul munților Alpi) și culoarul văii Timocului (care-i despart de munții Haemus, azi Stara Planina, în Peninsula Balcanică) - formează un arc („*Corona Montium*”) cu o lungime de 1500 km și o lățime maximă de 130 km. Din Carpați izvorăsc apele Vistula, Nistrul, Tisa, Crișurile, Someșul, Prutul, Siretul, Mureșul, Oltul etc. Toponimul „*Carpați*”, de origine pelasgă, semnifică „*piatră*”, a fost moștenit de marele neam al tracilor (urmașii pelasgilor) sub forma „*Karpate*” (=„*stâncării*”), a dat numele neamului dacic al carpilor (*Karpathos-Horos*) și a fost transmis și conservat peste veacuri de români, urmașii direcți ai geților și dacilor.

► **Dunărea** - al doilea ca lungime dintre fluviile Europei (după Volga) -, curge din munții Pădurea Neagră, de la vest către est, pe o distanță de aproximaiv 2.860 km., până la Marea Neagră, unde formează Delta Dunării. Hidronimul „*Dunăre*” a fost moștenit de la „*pelasgi*”, având ca elemente încorporate: Dun (Don=„*sfântă casă a celestelor ape / izvoare*” sau „*împărăție*”/„*bun ținut*”/„*tărâm*”) + Ares (numele zeului pelasg al războiului - adoptat urmașii acestora, „*arieni*” carpato-danubieni). În vechile scrieri grecești, Dunărea a fost numită *Istros/Istru/Hister/Danaistru*, iar în cele latino-romane *Danubius* (=Zeul fluviilor). În timpurile străvechi, fluviul Dunărea/Istrul, numit și „*Fison*”,³ a fost considerat primul dintre cele 4 fluvii care străbăteau „*Edenul*”, adică „*Grădina Sfântă*”. Acesta se vărsa în Marea Neagră prin șapte guri, cea mai mare fiind numită „*Gura Sacră*” (azi *Sfântul Gheorghe*). „*Istrul*” era considerat „*apa sfântă*”, fiind pomenit de capetele încoronate spre a înfățișa mărimea, puterea și trăinicia regatelor și imperiilor. Regii cei vechi dădeau poruncă să li se aducă apă din acest fluviu, pe care o conservau în tezaurul lor, ca semn al măririi și puterii.

► **Marea Neagră** - întinderea de ape dintre Europa și Asia - a adăpostit în bazinul său, vreme de multe milenii, un lac de apă dulce, numit de geografi „*Lacul Pontic*”, iar pe platforma sa continentală au viețuit primii agricultori europeni. În vremuri legendare, nivelul apelor oceanice și ale Mediteranei au depășit altitudinea cea mai joasă a istmului Bosforului, apa marină a format o scurgere (actuala strâmtoare) care a umplut în mod catastrofal bazinul pontic, în câteva luni, printr-o cascadă gigantică, obligând agricultorii să-și părăsească brusc așezările. Populațiile băștinașe s-au răspândit, căutând alte câmpii de cultivat, în Asia Mică și în Mesopotamia, vehiculând astfel legenda Potopului.

Cei mai vechi locuitori ai țărmurilor Mării Negre, cunoscuți din documentele istorice sub numele de „**SCIȚI**”, au denumit-o «*Axaina*», adică „*Albastru închis*”. În vremea colonizării grecești, aceasta a primit numele de «*Pontos Euxinos*», adică „*Marea primitoare*”), iar romanii au denumit-o «*Pontus Euxinus*» și «*Mare Scythicum*». În vremea împărăției bizantine au fost utilizate denumirile «*Megali thalassa*» sau «*Chechias thalassa*», adică „*Marea crivățului*”. Bulgarii au denumit-o „*Marea oarbă*” (sau „*Închisă*”), iar genevezii au denumit-o «*Mare maggiore*». În documentele voievodului Mircea cel Bătrân a fost utilizată denumirea «*Marea cea mare*», iar „*Marea neagră*” a însemnat, din vremuri imemorabile, *Marea Valahă*.⁴

• Aceste elemente definesc **Spațiul carpato-danubiano-pontic**, conturat din vremuri ancestrale după forma munților Carpați, valea Dunării de Mijloc și de Jos și țărmul nord-vestic al Mării Negre. Acest spațiu geografic, cu centrul în căldarea-adăpost a Munților Carpați, a constituit leagănul Vechii Europe, adică a Europei mitologice și legendare. În acest areal, organizarea politico-statală a însoțit istoria de la „*capătul și începătura moșilor*”, adică din vremuri în care „*a fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nici nu s-ar povesti*”.

În vremuri legendare, la adăpostul sigur al munților Carpați, în fertila și liniștita vale a Dunării și pe întinsul și ospitalierul țărm al Mării Negre au ființat enigmatică **PELASGIA/VALAHIA**, apoi au strălucit mitica **ATLANTIDA** și legendara **HIPERBOREA**. Miturile și legendele îi menționează pe „*pelasgi*” („*valahi*”) - ca fiind primii oameni de pe Pământ, iar pe **atlanți/giganți și hiperborei** - ca fiind ființe divine, care au domnit peste o lume străveche, creatoare de civilizație, formând prototipul organizărilor politice și sociale.

2. „Pelasgii”/„Valahii” - numele-simbol al băștinașilor vetrei vechii Europe

• Numele-simbol al vetrei de viețuire a vechii Europe este „**PELASGIA**”/ „**VALAHIA**” -, asumat și apărat de către băștinașii spațiului carpato-danubiano-pontic „*de la capul și începătura moșilor*”. Acest nume a fost legat organic de numele primilor „*titani*” rezultați din împreunarea Cerului cu Pământul

³ Miron Scorobete, **Dacia Edenică**, Editura „*Renașterea*”, Cluj-Napoca, 2006, p.11-32.

⁴ *Idem.*, p.207.

(Geea): **Uran** (Anu / Montu / Moșu) și fiul acestuia **Saturn** (Omu) - supranumit „**Dokius, filius Caeli**” - adică „**DACUL**”. În jurul acestor două simboluri ancestrale - **Moșul și Gaeea** - s-au definit și afirmat din vremuri ancestrale identitatea și pecetea băștinașilor din vatra vechii Europe.

Potrivit legendelor istorice grecești, cel dintâi **OM** care a apărut pe Pământ a fost **PELASG**, născut pe culmile cele mai înalte ale munților, din „*Pământul cel Negru*”, ca să fie „*începătorul genului muritoriu*”.⁵ Oamenii/pământenii peste care a domnit s-au numit „**PELASGI**” (gr. Πελασγοί, Pelasgoí, singular Πελασγός, Pelasgós), în fapt „**VALAHI**”,⁶ cu diferite derivate, precum **balasci / belasci / blaci / blahi / blasci / valahi / vlahi**, având semnificația „*Cei născuți din Pământul negru*”.

„**Pelasgii**”/„**Valahii**” - au fost considerați de către învățații antici „*neamul omenesc primordial*”, precum și „*națiunea-mată a vechii Europe*”. Primul purtător al numelui „*valah*” a fost titanul **Typhon**, fiul lui Saturn, care a refăcut împărăția pelagă după groaznicul război pentru putere dintre *titani și giganți*. Acesta a fost numit **ΒΟΛΧΟ-ΧΟ** - adică „**Volchul**” sau „**VALAHUL**”,⁷ - cu semnificația de „*păstor de oi*”/„*stăpân de turme*”/ „*păstor de oameni*” - străvechii egipteni numindu-i „*păstori*” pe regii „*pelasgi*” proveniți din Carpați. Prima confirmare în scris a moștenirii etnonimului „**Valah**” (**Volos**) de către băștinașii vetrei vechii Europe i-a aparținut poetului și rapsodului grec legendar Homer în poemul Iliada,⁸ scrisă în jurul anului 850 î.Chr.), Deci, din străvechime, vatra pelagă, adică „*Țara pelasgilor*”, a fost denumită „**VALAHIA**” (**Vlahia**), **Havila**,⁹ pomenită astfel în „*Cartea Genezei*”) ¹⁰- adică „*Pământul cel Negru*” -, iar în spațiul carpato-danubiano-pontic s-au născut și au viețuit, din negura vremurilor, o mulțime de „**Valahii**” - ca forme de organizare politico-statală specifică „*Oamenilor locului*”. „**Pelasgii**”/„**valahii**” au apărut meteoric în fruntea tradițiilor istorice în ținuturile situate în nordul Dunării și ale Mării Negre, în Elada, în Asia Mică, în Asiria, în Egipt, în Italia și Spania. Tradițiile istorice grecești le-au atribuit epitetul „*divini*”(„*dioi*”), adică „*oameni cu calități supranaturale, asemenea zeilor*”. Învățații greci au consemnat și susținut că „*pelasgii*”/„*valahii*” au fost cei mai vechi oameni de pe Pământ, considerându-i de aceeași origine cu zeii,¹¹ iar legendele romane au transmis peste veacuri faptul că „*pelasgii*” au fost un gen nou de oameni «*iesiți*» pe Pământ, după nimicirea prin Potop a primei rase de oameni.

Părinte al zeilor și tulpina genealogică a neamului pelasg a fost considerat titanul Saturn - venerat și numit „**Moșul**” -, iar ca mamă a zeilor a fost recunoscută „*Gaea*” („*Rheea*”) -, numită „**Mama Mare**” -, devenită *pământul personificat* și principala zeitățe a vetrei pelasge.¹² „**Pelasgii**”/„**valahii**” au adorat Soarele, care l-a generat pe „**RAMA**”-, adică „*Zeul-Soare*”, personificat în titanul Apollo, devenit pentru mult timp zeitățe supremă. Cultul Soarelui (*Rama*) a creat pelasgilor o identitate proprie - **rami / rumi / ramani / rumîni / rumuni**, adică „*Cei care se închină lui Rama*” (*Zeul-Soare*). Adevărul-legendă a fost confirmat de către faraonul egiptean **Psammeticus**, care a trăit cu 700 de ani înainte de Christos. Istoricul grec Herodot a consemnat că acest faraon a afirmat că a făcut multe „*cercetări*” (experiențe) în viața lui ca să afle „*care a fost cel mai vechi popor de pe pământ și ce limbă vorbea acel popor*”. Faraonul a ajuns la convingerea că „*limba cea mai veche a fost a frigienilor*”, adică a „*pelasgilor*”. Deci, egiptenii, a căror istorie se pierdea în negura vremurilor, recunoșteau că *frigienii* sau „*divinii pelasgi*” (cum îi numeau grecii) constituiau „*poporul cel mai vechi*”, fiind „*cei mai vechi oameni de pe Pământ*”.

„**Pelasgii**”/„**valahii**” au fost redați istoriei neamului românesc de istoricul Nicolae Densușianu, prin cartea sa de referință, intitulată „*Dacia preistorică*”, tipărită în urmă cu un secol. Acesta a argumentat că, în urmă cu peste 6.000 de ani î.Chr., „*pelasgii*” („*valahii*”) - națiunea-mată a vechii Europei -, au făurit o cultură și civilizație distinctă și au construit o mare împărăție, cu centrul politico-administrativ și religios în zona Munților Carpați. Spațiul organizării politico-statale a avut ca elemente fundamentale de definire Carpații, Dunărea și Marea Neagră.

5 Vezi, pe larg, Eugen Costel Popescu, **Descoperirea Atlantidei**, Editura Dacoromână TDC, București, 2011.

6 Vezi, pe larg, Gabriel Gheorghe, **Valah**, Editura „*Fundația Gândirea*”, București, 2012.

7 Michaela Orescu, **Strămoș al dacilor: Typhon -Volch**, în „*Bogdania*”, Revistă de creație și cultură, anul II, nr.7, decembrie 2014, p.5.

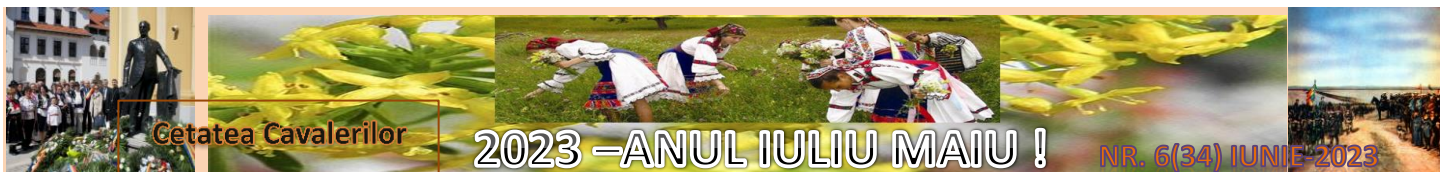
8 Maria Ciornei, **Valahii - factor de continuitate în istoria universală**, în revista „*Dacia Magazin*”, nr.23, iulie 2005.

9 Miron Scorobete, **Dacia Edenică**, Editura „*Renașterea*”, Cluj-Napoca, 2006, p.41.

10 Gheorghe Bârdan-Raine, **Paradisul tănuț**, Editura „*Printech*”, București, 2010, p.192.

11 Prof. dr. Ion Pachia-Tatomirescu, **Istoria religiilor**, vol. I, Editura „*Aethicus*”, Timișoara, 2001, p.122.

12 Nicolae Densușianu, **Dacia preistorică**, vol.I, Editura „*Obiectiv*”, Craiova, p.51.

Despre existența acestei împărății există firave relatări antice bazate doar pe tradiții istorice.¹³ Pentru localizarea și descrierea împărăției pelasge, istoricul Nicolae Densușianu a utilizat „două fântâni cronologice” -, una egipteană și alta romană (probabil de origine „scitică” - adică geto-dacică). Din acestea reiese că neamul „pelasgilor”/„valahilor” s-a întins pe cele trei continente ale Lumii vechi - începând din munții Europei nordice până în pustiurile Saharei și de la izvoarele râurilor Araxe și Oxus pînă la oceanul Atlantic.¹⁴ „Lumea pelasgilor” a fost personificată în mitologia greacă de două personaje-simbol: **Pelasg** („Munteanul” sau „Uranus”) și **Prometeu** - titanul care a furat focul de la zei, pentru oameni.

• Dintre enigmaticii și legendarii strămoși ai „pelasgilor”/„valahilor”, cei mai vechi și glorioși au fost „**TITANII**” („*titanes*”/„*titenes*”), numiți de către învățații antici „oamenii străvechi ai Pământului” („*genus antiquum Terrae*”) și „fiii Pământului” („*Terrae filli*”/„*fili Terras*”/ „*Terrigenae*”).¹⁵ Poetul-istoric Homer a consemnat că „titanii” au fost „*protopărinții zeilor și ai oamenilor distinși*”, numele acestora având semnificația de „*patres*”/„*progenitores*”, adică tată sau părinte (rumânește tata sau tătine, pl. „*tatani*”).

Potrivit tradițiilor istorice grecești, „titanii” și „giganții” („*uriașii*”) au fost prima generație zămislită pe Pământ de zei, cu femei pământene. Patria „titanilor” se afla în ținuturile din nordul Thraciei, lângă „*Oceanos Potamos*” (Dunăre, n.ns.). „*Titanii*”, deveniți „*domni ai pământului*”, „*domni ai „pelasgilor”/„vlahilor”*” sau „*Zei-Titani*”, au format pe lângă regii-împărați „*pelasgi*” un consiliu patriarhal de stat, întemeiat, pe de o parte, pe dreptul divin, din care se revendicau, pe de altă parte, pe vechimea familiilor (de aici a decurs „**dreptul ginților**”).

• Învățații greci au consemnat în scrierile lor că „*pelasgii*” au fost oamenii „*cei mai străvechi, care au domnit peste Grecia*”, că înainte de sosirea grecilor pe pământul Eladei, acesta era presărat cu „*Pelashii*” („*Valahii*”) și că „*pelasgii*” au vorbit o „*limbă barbară*”.¹⁶ Istoricul grec Herodot a întărit faptul că primii locuitori ai Greciei și Italiei au fost „*pelasgii*”(„*valahii*”), veniți din nordul Dunării. El i-a numit „*popor de neam barbar*”, diferit de „*neamul helenilor*”, recunoscînd, însă, că grecii au „*împrumutat*” principalele divinități de la „*pelasgi*”. Însă, grecii și-au însușit în folos propriu identitatea „*pelasgilor*”/„*valahilor*”. La început au denumit „*pelasgi*” grupurile de oameni coborâți dinspre nord, din Carpați și de la Dunăre, care i-au precedat pe elini și limba elină în Elada. Apoi i-au considerat „*pelasgi*” pe toți locuitorii autohtoni din jurul Mării Egee, iar mai târziu le-au șters identitatea și i-au considerat greci.

• Tradițiunile istorice au consemnat confruntările sîngeroase dintre „*titani*”, pentru stăpînirea împărăției pelasge și domnia asupra pămîntenilor. Unii „*titani*” au fost nimiciți în marele război civil, care s-a terminat cu catastrofa de la *Tartesi* (pe malurile râului Cerna), alții au fost închiși în peșteri întunecoase („*tartaros*”), iar cei care au scăpat de mîna învingătorilor au fost siliți să-și caute o nouă țară. Unii s-au refugiat în Italia sau Iberia (Hispania) ori prin părțile de nord și nord-vest ale Europei (Galia, Germania), alții s-au risipit prin Elada, insulele Mării Egee, Asia Mică și Asia Centrală. Băștinașii vetrei vechii Europe l-au adorat pe **Saturn** (Cronos), pe care l-au numit *Zalmoxis/Zamolxis*.¹⁷ Acest fapt a fost confirmat de către scriitorul Diogene Laerțiu, care a susținut că „*Geții numesc pe Saturn Zamolxis*”.¹⁸

În condiții istorice încă neelucidate, „*pelasgii*”/„*valahii*” din vatra vechii Europe au migrat („*roit*”) „*în toate direcțiile*”,¹⁹ au populat întinse zone din Europa (peninsula italică, ținutul galilor, pământul Hispaniei), din nordul Africii, Asia Mică, Orientul Apropiat (Palestina, peninsula Arabia), Asia centrală (Mesopotamia) și chiar din India. „*Pelasgii*”/„*valahii*” au dus pe pământul Italiei instituția patriarhală, numită Senat, compusă din reprezentanții celor mai vechi familii. Constituția Romei a avut drept izvor **Legile „pelasge”/„valahe**” din vremea „*titanilor*” (numite de către istoricul Iordanes în secolul VI d.Chr., „*Legile Bellagine*”, corect *Pellagine*, adică *Legile Valahe*). Acestea au fost „*Legile lui Saturn*” dacul („*Dokius*”, fiul Cerului), numite după modificarea lor de către zeița Hera, „*Legile Bellagine*”, constituind un cod de 12 legi, numite de către suedezul Carolus Lundius „**Legile lui Zamloxe**”.²⁰

13 Conf.univ.dr. G.D.Iscru, **Națiunea matcă din spațiul carpato-danubiano-balcanic**, Casa de Editură și Librărie „*Nicolae Bălcescu*”, București, 1998, p.25.

14 George Pantecan, **Provincia medievală Dacia din Europa nordică**, prefață dr. Aurel V. David, postfața dr. Geo Stroe, Editura DacoRomână TDC, 2010, p.31-34.

15 Nicolae Densușianu, **Dacia preistorică**, vol.VI, Ediția a II-a, Editura „*Obiectiv*”, Craiova, p.19.

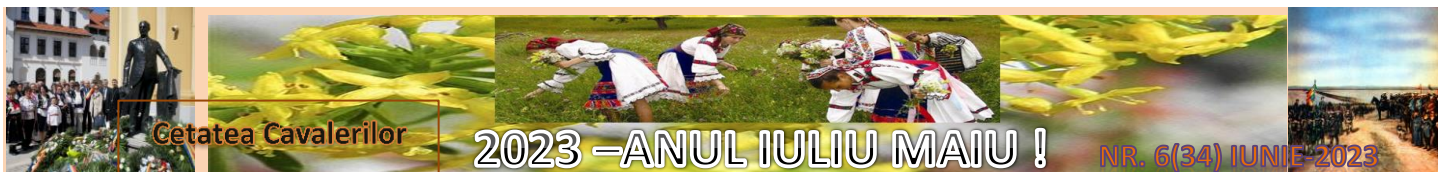
16 **Idem.**, p.90-103.

17 Gheorghe Bârdan-Raine, **Paradisul tănuț**, Editura „*Printech*”, București, 2010, p.45.

18 Cristina Pănculescu, **Taina Kogaiononului, Muntele Sacru al dacilor**, Editura Ștefan, 2008, p.161.

19 dr. Napoleon Săvescu, **Noi nu suntem urmașii Romei**, Editura „*Axa*”, Botoșani, 2003, p.33-38.

20 Eugen Costel Popescu, **De la Atlantida la calendarul Geto-Dacic**, Editura „*Craiova*”, 2009, p.139.

Istoria politică a pelasgilor s-a încheiat odată cu căderea cetății Troia. După acel eveniment istoric s-au păstrat informații doar despre „*pelasgii*” din jurul Mării Egee, dar și acestea ca amintiri despre grupuri mici și împrăștiate, silite de dușmani să emigreze dintr-o țară în alta, spre a-și căuta o nouă țară.

3. Legenda Atlantidei - pedeapsa zeilor și „împrăștierea pelasgilor”

◆ Mitologia greacă a surprins și transmis peste milenii o realitate istorică generată de „*lumea pelasgilor*”, o țară legendară cunoscută sub numele de „**ATLANTIDA**” (în greacă = „*Insula lui Atlas*”), locuită de „*atlanți*” -, urmașii *titanilor*. Aceasta a fost pomenită pentru prima oară de către filosoful grec Platon (cca. 427 î.Chr. - cca. 347 î.Chr.) în două dialoguri ale sale, numite *Timaos* și *Critias*, la aproximativ 9 milenii după presupusa existență a acesteia.

• Potrivit informațiilor furnizate de filosoful grec Platon -, aflate de la preoții egipteni -, „*Atlantida*” era o mare insulă (sau continent), „*mult mai mare decât Asia și Libia luate la un loc*”, aflată dincolo de „*Coloanele lui Hercule*”,²¹ numite de istoricul Nicolae Densușianu „*Columnele lui Hercule*” și localizate „*lângă Oceanos Potamos sau Istru*”, adică în „*Porțile de Fier*” ale Dunării. Numele Atlantidei a fost dat de „*Atlas*” - un „*titan*” din generația a doua, devenit rege-împărat, semnificând, în limba pelasgă, „*Tatăl Ceres*” („*Tatăl luminos*” sau „*Scoborătorul din Cer*”). Tradiția istorică confirmă, astfel, că „*atlanții*” -, urmașii direcți ai zeilor care au venit pe Pământ pe raza Soarelui -, se închinau lui *Rama* („*Zeului-Soare*”), deci erau **ramani (rumuni)**. În mitologia greacă, feciorii lui Atlas au fost numiți *atlanți*, iar fetele *atlantide*. Despre „*atlanți*”, informațiile au fost preluate exclusiv din mitologia greacă, dar despre existența Atlantidei, grecii au auzit de la egipteni. Preoții egipteni le-au spus grecilor că „*atlanții*” fuseseră „*oameni fericiți*” - bogați, buni comercianți și navigatori, excelenți arhitecți, artiști talentați, constructori desăvârșiți -, dar trufași și războinici neîndurători.

• „*Atlantida*” - împărăția lui Atlas -, a însemnat „*Țara Sfântă*” - adică **GEȚIA („GITIA”)**.²² Aceasta a avut nucleul politico-statal în zona defileului Dunării de la Porțile de Fier (la „*Cazane*”), s-a întins din munții „*Atlas*” (Carpați) până în munții Alpi, fiind mărginită la miazăzi de valea Dunării și de Marea Tethys (Marea panonică). În țara „*titanilor*” și „*atlanților*” locuiau „**ARIMII**” - consemnați în scrierile grecești sub numele de „*rami*”/„*ramani*” sau „*arami*”/ „*aramani*”,²³ deci „*Cei care se închină lui Rama*” - „*ramanii*”/ „*rumânii*”/ „*rumunii*”. În „**RAMANIA**” („**RUMUNIA**”) - adică în „*Țara ramanilor*” („*rumunilor*”) - au fost concepute primele legi scrise, pe niște coloane de *aramă*. Acestea au fost „*Legile Pellagine*”, adică „*Legile valahe*”, care au constituit temelia juridică a organizării politico-statale a vechii Europe.

„*Atlantida*” a ajuns putere navală, avântându-se în cucerirea unor ținuturi întinse din Africa și Europa. În toiul acelei expansiuni, armata *atlanților* a încercat să cucerească Atena (inima și simbolul înțelepciunii și puterii lumii eline!), dar fără sorți de izbândă. La scurt timp după acel eșec militar, cu aproximativ 9.500 de ani înainte de Christos, asupra „*Atlantidei*” s-a abătut „*pedeapsa zeilor*”, care au cutremurat Pământul, au scufundat insula Atlantidei în „*Ocean*”, apoi au adus peste „*atlanți*” marele Potop de ape.

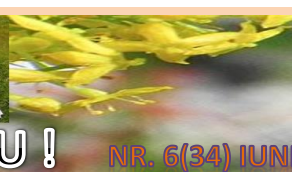
• Năpraznicele cutremure, urmate de inundațiile catastrofale din vremea lui **Atlas** (sau „*Troian*”) au distrus „*insula Atlantidei*”, precum și barajul natural de la „*Porțile de Fier*” și palatele de pe munte ale lui Saturn (devenit *Poseidon*). Muntele s-a prăbușit, rocile dislocate din munte au blocat Dunărea (Istrul) și au creat înspăimântătoarele „*Cazane*” („*Porțile de Fier*”). Dunărea (Istrul) și-a creat drum prin „*Porțile de Fier*”, iar după retragerea apei de sub munții Carpați a rămas în aval de „*Cazane*” o mare întindere de ape. Aceasta a modificat radical topografia ținuturilor locuite de „*atlanți*”, fiind numită succesiv: „*Cornul Oceanului*” - în vremea lui Uran (numit și „*Oceanos*”), „*Marea lui Saturn*” (sau *Poseidon*) - în vremea lui Saturn, „*Marea Atlantică*” - în vremea lui Troian sau Atlas și *Marea Sarmatică* - din vremea lui Sarmis sau Hermes). Ulterior a fost numită de băștinași „*Marea cea mare*”, de greci „*Pontos Euxeinos*”, iar de egipteni „*Marea Siritarh*”, iar după multe secole, „*Marea Neagră*”.

Vechii egipteni au susținut că „*insula Atlantidei*” s-a scufundat în apele „*Mării Siritarh*” (Marea Neagră). În urma acestui cataclism a rămas mărturie *Insula Albă* (gr. „*Leuke*”, azi Insula Șerpilor), numită de greci „*Makaron*” (adică „*a fericiților*”). Astfel, din enigmatică Atlantida n-a rămas decât mitul...

21 Eugen Costel Popescu, *op.cit.*, p.185-202.

22 Eugen Costel Popescu, **Civilizația titanilor**, Editura Dacoromână TDC, București, 2012, p.53-54.

23 Eugen Costel Popescu, **Civilizația titanilor**, Editura Dacoromână TDC, București, 2012, p.57-58.

Getatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

• „Atlantii” n-au dispărut în timpul cataclismului, refugiindu-se în locuri și zone ferite de mari nenorociri. „Pelasgii”/„valahii” care care au supraviețuit mâniei zeilor și au rămas în vatra carpato-danubiano-pontică, ocrotiți „GAEEA” (*Mama-Mare, Muma Pământ, Mama-Mamelor*), s-au numit pe ei înșiși „GETI” și s-au considerat „**Preafericiți**”. Aceștia au închinat, de bucurie, altare de recunoștință lui *Apollo*, Zeul-Soare,²⁴ - moștenitorul spiritual al Zeului **Rama**, numindu-se pe ei înșiși „*rami*” sau „*ramani*”. Cei care au „**roit**” din aria carpato-dunăreană îndeosebi spre Răsărit, s-au închinat la o străveche zeităte supremă, numită „**Dava**” („**Deva**”) -, personificare „*pelasgă*”/„*valahă*”, de esență carpatină, a titanului-zeu *Saturn* (*Omu, Dacul*). Aceștia s-au pus sub protecția zeului „**ARES**” - fiul lui Zeus, simbolul forței războinice -, fiind cunoscuți cu

numele de „**ARIENI**” - cu înțelesul de „oamenii liberi” (*boieri / nobili / stăpâni*) și „războinici”.

• Unele grupuri de „*arieni*” („*pelasgi*”/„*valahi*”) au migrat spre sud, s-au așezat în vechea Eladă,

În Asia Centrală, grupuri importante de „*pelasgi*”/„*valahi*”, care s-au revendicat din *Saturn dacul*, au dăinuit sub etnonimul „*dahae*”/„*dahi*” („*daci*”), cu semnificația de „*lup*”, adică „*cei care se aseamnă cu lupii*”.²⁵ Acest nume a fost moștenit de „*neamul sciților*” - din care s-au născut neamurile **parților și mezilor**, considerate de greci „*neamuri scitice*”.

În zona Mării Caspice, „*dahii*” au constituit o formațiune politico-statală, numită „**Dahos**” (*Dacia*), iar „*geții*” (cei care au venerat-o pe *Gaeae!*), numiți „**massageții**” (*Geții Mari*),²⁶ și-au construit propria formațiune politico-statală între Marea Caspică și fluviul Amu-Daria.

Masageții sau dahii regali cucereau lumea cu „Soarele-n băț”

îndeosebi în Attica. Pe aceștia i-au găsit vechii greci în Elada continentală, i-au atacat și i-au împrăștiat în insulele Mării Egee, numindu-i „*pelasgi*”. Alți „*arieni*” au migrat spre răsărit, „*pe calea Soarelui-Răsare*”, trecând prin zona Mării Caspice și ajungând până în India.

4. „Hyperboreii” -

expresia etno-spirituală a „*ramanilor*” vetrei vechii Europe

◆ Dispariția „*Atlantidei*” a reconfigurat vatra vechii Europe, în care urmașii atlantilor, „*pelasgi*”/„*valahii*”, și-au asumat noua identitate, prin închinarea conștientă lui **RAMA** - Zeul-Soare. Ei și-au spus „*rami*” / „*ramani*” / „*rumuni*”, au refăcut habitatul în spațiul carpato-danubiano-pontic ieșit de sub stăpânirea apelor și au revitalizat propria civilizație. În noile condiții istorice, învățații greci au împărțit Dunărea (*Istru*) în două părți, numind *Danubiu* zona de la izvoare la „*Cazane*” și *Istru* de la „*Cazane*” la „*Pontos Euxeinos*” și au separat arealul lor de viețuire de cel al spațiului carpato-danubiano-pontic.

• „*Țara ramilor*”/„*ramanilor*”/„*rumunilor*” a devenit pentru greci un tărâm fabulos, plin de divinități necunoscute, adesea ostile, protejate de fluviul *Istru* și de munții *Atlas* (Carpați). De aceea, pentru ținuturile „*barbare*” situate la miazănoapte de munții Haemus, adică de „*lumea grecească*”, învățații greci au folosit numele „**HIPERBOREEA**”, iar pentru băștinașii acesteia - „**hyperborei**”. Acest nume a fost preluat din numele zeului „*Boreas*” (*Boreu*) - Zeul vântului rece de nord (aducător de iarnă) -, numit și „*Vântul de Miazănoapte*”. Potrivit tradițiilor grecești, „*Hyperboreu*” a fost fiul lui **Pelasg** - rege și patriarh al întregului neam al „*pelasgilor*”), prefăcut de zeii cei răi într-un munte, numit „**Atlas**” (apoi „*Rifei*”, iar peste veacuri, „*Carpați*”!).

24 Carolus Lundius, **Zamolxis primus getarum legislator**, Ediția a II-a bilinvă, Traducere în română și engleză de Maria Crișan și Honorius Crișan, Editura „Paco”, București, 2012, p.119.

25 Vezi, discuția, la Eugen Lozovan, **Dacia sacra**, Ediția a II-a, Editura „Saeculum I.O.”, București, 2006, p.12-15.

26 Conf.univ.dr. G.D.Iscru, **Strămoșii noștri reali: geții-dacii-tracii-illirii. Națiunea matcă din vatra „Vechii Europe**”, Ediția a VI-a revăzută și adăugită, Casa de Editură și Librărie „*Nicolae Bălcescu*”, București, 2014, p. 151-153.

Getatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

• „Hyperboreii” erau descendenți ai „titanilor”, care au rămas în ținuturile din nordul „Lumii grecești”, în vatra carpato-danubiano-pontică. Aceștia au preluat tradițiile neamului și s-au închinat zeului Apollo, Zeul-Soare (Zeul Luminii), ducând cultul acestui zeu în „lumea elinilor”. În „lumea hyperboreilor”, Zeul Luminii (Sol Lomonius), descendent din Saturn dacul, moștenit de Apollo, a primit o nouă identitate - „Zalmoxis”/„Zamolxis” -, despre care Clement din Alexandria, primul teolog cu renume din Biserica Ortodoxă a Alexandriei (cca.150-215 d.Chr.), a afirmat că era „hyperboreu”. La rândul său, filosoful grec Platon a consemnat că, „în regatul lui Atheas, care domnise peste hyperboreii din nordul Traciei, au existat cele mai vechi legi de origine divină, scrise cu litere, pe o columnă de aramă”.

• Prima mențiune cunoscută despre „hyperborei” datează din secolul VI î.Chr., aparținând istoricului și geografului grec Hecateu din Milet, care i-a situat între „Ocean” (Dunăre) și „Munții Rifei” (Carpați). Geograful grec Strabon a lămurit proveniența noului nume al „barbarilor” situați la nordul „lumii elinilor”, situându-i pe „hyperborei” între Marea Neagră, Dunăre și Marea Adriatică. Acesta a consemnat că: „Toate popoarele din nord aveau numele din partea istoricilor greci, de Sciți sau Celtosciți, dar scriitorii încă mai făceau distincții între ei, numind Hyperborei pe cei ce trăiau în zona Pontului Euxin, a Istrului și a Adriaticii”.

• Potrivit informațiilor oferite de unii scriitori greci și romani, „Hyperboreea” a avut centrul în munții „Atlas” (Carpații), s-a extins „dincolo de Boreas”, fiind mărginită de „regiunile udate de Don și Dunăre”. Istoricii greci au recunoscut că „Hyperboreea” era vatra originară a neamului lor. De aceea, a rămas pentru ei multă vreme țară a legendelor, miturilor și a zeilor,²⁷ geograful Strabon afirmând că „la hyperboreeni s-au născut zeii”. În Grecia, cultul lui Apollo și al Dianei, adică al Soarelui și al Lunii, a fost introdus de tinere fecioare care au venit din „Țara hyperboreilor”.²⁸

• Problema identității „hyperboreilor” a fost clarificată de scriitorul roman Valerius Flaccus (45-90 d.Chr.). În poemul *Argonautice*, acesta a scris despre expediția argonauților în ținutul „hyperboreilor”, precizând că pe porțile templului din cetatea regelui Aetes era scris „cum mai întâi regele Sesostriș a dus războaie împotriva geților”. Așadar, „Hyperboreii” au fost urmașii „pelasgilor”/„valahilor” - băștinașii vetrei carpato-danubiano-pontice, deci „Oamenii Pământului” - „GEȚII” - considerați de vechii greci „un neam hyperboreu”.²⁹ Numele „GEȚI” - nume etnic -, provine din „GAEEA” (sau *Gaia / Tara / Terra*), *Zeița-Mamă* (adică „Mama-Pământ”), din care a fost zămislit cel dintâi pământean.³⁰ În izvoarele antice, „geții” au mai fost numiți: *getar, gettar, jettar, jottar, gothones, gautar și gotar* (de la rădăcina *ga, ge, gau, go, jo, gio, goja* -, însemnând pământ, de la verbul *gieta*=a da naștere, a zămisli cu larghețe).³¹ Istoricul Nicolae Densușianu considera că denumirea „getae”, dată de greci, avea sensul de „proprietari” sau „din țară”. Astfel, „Pământul Gaei”, mama zeilor - **GETIA (GITIA)** - a primit sensul de **baștină, patrie, țară, vatră**. Astfel, toponimul „Hyperboreea” a desemnat, în fapt, o parte din „ȚARA GEȚILOR”, întinsă „dincolo de Tracia” până în ținuturile nordice necunoscute de greci, iar spre răsărit de-a lungul țărmului nordic al Mării Negre, până în valea Donului. „GEȚII” - „Oamenii Pământului” -, și-au spus lor înșiși **ARIMII / RAMII / RUMII / RUMÂNII / RUMONI / RUMUNII**,³² adică „Oamenii Luminii” - adoratori ai lui Apollo - Zeul-Soare, Zeul Luminii („Zalmoxis”/„Zamolxis”). Din acele vremuri legendare au rămas peste milenii sintagmele „Axis Boreis” și „Polus Geticus”, semnificând axa ori polul spiritual al Lumii vechi sau locul mirific unde Cerul poate comunica cu Pământul.

• Deci, la „capul și începutura moșilor”, vechea Europă a fost locuită de „pelasgi” („valahi”) și stăpânită dintru început de „titani”/„giganți” (uriași) și „atlanti”. „Pelasgii”/„valahii” au fost „Oamenii Pământului”, care au viețuit dintru început în vechea Europă. În ținuturile de la nord de Dunăre și Marea Neagră, numite de greci „Hyperboreea”, s-a aflat „împărăția lui Atlas” („Atlantida”), dispărută în mare parte în urma unui cataclism natural. În acest areal au viețuit „arimii” / „ramii” / „ramanii” / „rumunii” / „rumânii”,

27 Conf.univ.dr. G.D.Iscru, **Națiunea matcă din spațiul carpato-danubiano-balcanic**, Casa de Editură și Librărie „Nicolae Bălcescu”, București, 1998, p.87.

28 Papadopol-Calimah, **Scrieri vechi pierdute atingătoare la Dacia**, Ediție îngrijită de Aurora Pețan, Editura „Dacica”, 2007, p. 102.

29 Vezi, pe larg, Vasile Lovinescu, **Dacia Hiperboreană**, Editura „Rosmarin”, București, 1996.

30 Apud, Victor Kernbach, **Dicționar de mitologie generală**, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989.

31 Carolus Lundius, **Zamolxis primus getarum legislator**, Ediția a II-a bilinvă, traducere în română și engleză de Maria Crișan și Honorius Crișan, Editura „Paco”, București, 2012, p. 6-7.

32 Nicolae Densușianu, **Dacia Preistorică**, Ediția a II-a, vol. VI, Editura „Obiectiv”, Craiova, p.9.

menționați pentru prima oară de către Homer, odată cu „**ȚARA ARIMILOR**”³³ sau „**Țara cea Neagră**”, existentă în vremea titanului *Typhon valahul*. Aceștia au moștenit și transmis peste milenii numele neamului vechii Europe, asumat și păstrat „*de la capătul și începătura moșilor*”.

4. SCIȚI, TRACI și SARMAȚI:

nume date de greci „*ramanilor hyperborei*”

◆ În expansiunea spre țărmurile Mării Negre, vizând ținuturile hyperboree, în scop de colonizare, grecii au întâlnit o „*lume barbară*”, necunoscută, pașnică, dar și războinică, a *ramanilor hyperborei* („*arimii*”/„*ramii*”). Aceștia practicau cultul Soarelui și-l proslăveau pe Zeul-Soare, numit „*Armunus*” sau „*Zeus Dakin*”. În procesul de apropiere de aceste neamuri, cu perioade de conviețuire sau de confruntare, grecii i-au numit **sciți, traci și sarmați**.

• Arealul din nordul Mării Negre, întins de la gurile Dunării până în nordul Munților Caucaz și în estul Mării Caspice, locuit intens în secolul VIII î.Chr., a fost numit **SCIȚIA** („*Skythia*”). Istoricul Herodot (484-425 î.Chr.) afirma că „*Sciția*” începea din acea parte de loc unde țărmul Mării „*formează un golf și unde se varsă Istrul, cu gura întoarsă spre răsărit*”. Istoricul Ephoros (născut în anul 363 î.Chr.), i-a împărțit pe locuitorii universului în *indieni, ethiopi, sciți și celți*, afirmând că „*sciții*” (considerați „*barbări*”) erau mai vechi în Europa decât elinii”, deci erau autohtoni în vechea Europă și că „*mai înainte de toată lumea, au inventat cele trebuitoare spre comoditatea vieții*”.³⁴

Dezbaterile privind originea sciților s-au extins și în „*lumea romană*”, durând mai multe secole. Istoricul roman Trogus Pompeius, în lucrarea *Istorie universală*, publicată în anul 28 î.Chr., a consemnat că „*Neamul sciților a fost întotdeauna considerat cel mai vechi, deși între sciți și egipteni a existat multă vreme o dispută cu privire la vechimea neamului*”.³⁵

Problema identității sciților a fost clarificată de geograful grec Strabon, care, în opera sa „*Geografia*”, a consemnat că numele „*scyth*” a fost dat „*întregii mase latine, ca nume geografic*”. Deci, sciții (gr. *Skytai*, lat. *Scythae*) n-au fost un neam deosebit, ci o ramură a neamului pelasg, hiperboreu (pentru greci, „*masa latină*”). Istoricul Nicolae Densușianu afirma că numele „*scit*” însemna „*scutași*” în cadrul organizării militare pelasge. Numele „*Sciția*” (*Skytha/getha*=săgeată),³⁶ a semnificat spațiul geografic de la nord de Istru și Marea Neagră, locuit de „*Oamenii Pământului*” - „**GEȚII**” -, urmașii străvechilor „*pelasgi*”/„*valahi*” și a simbolurilor etno-spirituale ale acestora - „*atlanții*” și „*hyperborei*”.

*

• Urmașii direcți ai „*pelasgilor*”/„*valahilor*” hyperborei, care au viețuit atât în „*Hiperboreea*” („*Pelasgia*”/„*Valahia*”) nord-dunăreană, până la răsărit de Bug, cât și în cea sud-dunăreană, precum și peste Hellespont, au fost numiți „**TRACI**”, cu sensul de „*bun, frumos, plăcut*” („*trax, threkes*”) și „*cutezător*” („*thrakios*”).

„**Tracia**” - ca țară -, a însemnat pentru greci, în esență, doar teritoriul situat la sud de Dunăre, între Pontul Euxin (Marea Neagră), Propontida (Marea Marmara), Marea Egee, râul Mesta (Nestus) și râul Morava (Margus). Însă, geograful grec Strabon a enumerat Olimpul (panteonul zeilor!) printre munții care aparțineau **tracilor**.³⁷ Prima știre cunoscută, referitoare la „*traci*”, a fost inserată de poetul grec Homer în poemul *Iliada*, care i-a menționat ca aliați ai „*troienilor*”, iar primii istorici care s-au referit în mod expres la „*traci*” au fost Xenofan (570-475 î.Chr.) și Herodot (484-425 î.Chr.). Aceștia i-au mai numit și „**GEȚI**” („*Getae*”), adică „*Oamenii Pământului*” - băștinașii vetrei. Deci, numele „*traci*” a fost o poreclă pe care grecii au pus-o neamului „*ramilor*”/„*ramanilor*”/„*rumunilor*”. Astfel s-a născut sintagma „*marele neam al tracilor*”, în care au fost încorporate peste 100 de neamuri, numite în istoriografia românească „*triburi*”.

După ce romanii au pus stăpânire pe teritoriul de la nord de munții Haemus au creat o provincie cu acest nume. Istoricul roman Titus Flavius Josephus (37-100 d.Chr.) a consemnat că întemeietor al neamului tracilor a fost Tiras - fiul lui Iaphet (fiul lui Noe). Acel Tiras „*i-a numit tirasieni pe cei pe care i-a condus; dar grecii le-au schimbat numele în traci*”. Despre aceștia, grecii afirmă că erau oameni cu părul

33 **Idem.**, vol. VI, p. 19.

34 A. Papadopol-Calimah, **Scrieri vechi pierdute atingătoare la Dacia**, Ediție îngrijită de Aurora Pețan, Editura „*Dacica*”, 2007, p.56.

35 **Idem.**, p.51-52.

36 Carolus Lundius, **op.cit.**, p.7.

37 Miron Scorobete, **Dacia Edenică**, Editura „*Renașterea*”, Cluj-Napoca, 2006, p.257.

deschis la culoare (roscați și blonzi) și cu ochii albaștri (deci erau arieni!). În secolul al V-lea î.Chr., „tracii” (geții!) au fost considerați de către greci neamul cel mai numeros, după indieni, însă erau dezbinați, nu se înțelegeau între ei. Grecii au împrumutat de la „tracii” multe dintre figurile lor mitologice, precum zeul *Dionis*, prințesa *Europa* și eroul *Orfeu*.

*

• În alt timp istoric, grecii au denumit toate neamurile „scitice” cu numele de „**SARMAȚI**” (lat. *sarmatae*). Primele consemnări despre aceștia au fost făcute de grecii Herodot și Hipocrate (cca. 460-cca. 370 î.Chr.), fiind localizați la răsărit de fluviul Don (Tanais). Numele „sarmați” (gr. *Sauromatioi*) a fost altă poreclă pusă de greci neamului geților, semnificând „ochi de șopârlă”. Acolo au viețuit statornic „**Massageții**” (*Geții cei Mari*), care s-au opus cu folos, cu armele, imperiului persan.

„**SARMAȚIA**” n-a fost o țară, un stat, ci o parte a „*Hyperboreei*”, mărginită la vest de fluviul Vistula, la est de fluviul Volga, la nord de Marea Baltică și la sud de Marea Neagră. Potrivit afirmațiilor geografului grec Ptolemeu, „*Sarmația*” era arealul împărțit arbitrar în două părți: *Sarmația europeană*³⁸ - care ținea din Germania și Dacia până la fluviul Don (deci, între Vistula și Don, n.ns.) -, și *Sarmația asiatică* - de la fluviul Don până la fluviul Volga.³⁹

În timpul împăratului roman Octavian Augustus, „sarmații” au apărut la gurile Dunării, apoi vreme de peste un secol au fost implicați în evenimentele militare din spațiul carpato-danubiano-pontic. Poetul roman Ovidiu, exilat la Tomis între anii 8-17 d.Chr., a sesizat că „*Geții și Sarmații apar ca popoare înrudite și vorbesc aceeași limbă latină*”. Prin anii 50 d.Chr., în vremea împăratului Tiberius, o parte dintre „sarmați” au fost colonizați de romani în Câmpia Tisei, aceștia fiind numiți iazigi (=strămutați). Iazigii care au rămas în zona Dunării de Jos s-au numit *roxolani*, iar altă ramură, care s-a oprit în teritoriile de la răsărit de Prut și Nistru s-au numit *alani*.

Geografii greci Ptolemeu a prezentat „*Sarmația*” ca pe un conglomerat de neamuri, care se aflau în relații de prietenie sau de dușmănie unele cu altele. Aceasta era o entitate geografică, diferită de **Dacia**, dar locuită de „*neamuri dacice*”, dintre care a menționat: *arsieți, saboci, piengii, biesi, costoboci* (și transmontani), *carpiani, tagri, tyrageți*, care viețuiau în aria geografică a muntelui „*Carpatos*” (Carpați).

5. „GETII” -

„ramii”/„ramanii”/„rumunii” vechii Europe

• De la *facerea lumii pelasge*”/„*valahe*” până la mențiunile scrise ale istoriei vetrei vechii Europe s-au scurs aproape zece milenii de istorie, care au rămas, în cea mai mare parte, învăluite în legende, mituri și mistere. În izvoarele scrise grecești, băștinașii vechii Europe au fost numiți, în funcție de conjuncturi geopolitice și de interese, „**pelasgi**” / „**hiperborei**” / „**sciți**” / „**traci**” / „**sarmați**” - de regulă nume geografice sau porecle.

În vremea marilor colonizări ale țărmului pontic, desfășurată între secolele VIII-VI î.Chr., grecii au intrat statornic în contact cu băștinașii, numindu-i „**GETI**”, adică „*Oamenii Pământului*” -, așa cum își spuneau aceștia. Numindu-i „*geți*”, grecii i-au recunoscut ca autohtoni, adică băștinași ai spațiului carpato-danubiano-pontic. Însă, suedezul Carolus Lundius afirma că „*Cei care în Tracia erau numiți Geți au fost numiți pe vremea lui Procopius* (istoric grec mort în anul 562 d.Chr.) *Goți și în vremurile vechi fuseseră numiți Sciți*.”⁴⁰

• Numele „**GETI**” (gr.*getai*, lat *getae*), a fost consemnat în izvoarele istorice grecești scrise pe la sfârșitul secolului al VI-lea î.Chr., pentru a-i desemna pe „tracii” care viețuiau pe ambele maluri ale Dunării de Jos. Cu toate acestea, grecii și, ulterior, românii, n-au utilizat numele „*Getia*” pentru „*țara geților*”, ci „*Scythia*” și, uneori, „*Dacia*”. Istoricul Nicolae Densușianu afirma că în Dacia „*Getae nu a fost o numire etnică națională*”, că în limba grecească, *getes sau geites* însemna „*lucrători de pământ*” („*agricola*”, „*rusticus*”), deci țărani, și că în vremurile vechi, un neam din Tracia purta numele de **zerani**.⁴¹

„**GETII**” - ca „*Oamenii Pământului*”/„*Oamenii Locului*” -, își spuneau „**RUMUNI**”/„**RUMĂNI**”, însemnându-și identitatea de neam cu cuvintele *rumun / riomion / ruomuon /*

38 Marcianus din Heraclea Pontică, **Periplu**, în *Izvoarele istoriei României (Fontes Historiae Daco-Romaniae)*, vol. II. București, 1970, p.171.

39 Ptolemeu, **Îndreptar geografic**, în *Izvoarele istoriei României (Fontes Historiae Daco-Romaniae)*, vol. I. București, 1964, p. 535-557.

40 Carolus Lundius, *op.cit.*, p.25.

41 Nicolae Densușianu, **Dacia preistorică**, vol.VI, Ediția a II-a, Editura „*Obiectiv*”, Craiova, p.130.

rumuno / romuno. Prima lor afirmare în plan politico-militar s-a petrecut în anul 513 î.Chr., cu prilejul expediției întreprinse de oastea impresionantă a regelui Persiei împotriva „sciților” nord-pontici. Ei au fost înfrânți și supuși, împreună cu alte neamuri tracice din dreapta Dunării, trecând, apoi prin diferite stăpâniri străine; greacă, macedoneană, apoi romană.⁴² Istoricul grec Tucidide (460-400 î.Chr.) observa că grecii dădeau peste „geți” după ce treceau munții Haemus,⁴³ iar istoricul grec Herodot constata că aceștia „se credeau nemuritori”⁴⁴ (se revendicau din *titani* și *hyperborei*!). Poetul dramatic grec Menandru, care a trăit pe la anul 342 î.Chr., afirma că „geții” erau de „neam trac”, numindu-i „geții traci”.⁴⁵ Sub conducerea regelui Dromihete, „geții” nord-dunăreni s-au unit, reușind să se opună tendințelor expansioniste ale grecilor și macedonenilor.⁴⁶

• Vatra neamului „getic” a cunoscut o perioadă de înflorire în vremea regelui Burebista (82-44 î.Chr.), contemporanul lui Iulius Cezar. Acesta a unificat neamurile „getice” și a construit o „împărăție” întinsă în vest și nord - de la Dunărea de mijloc și Morava, până la Carpații Păduroși -, spre est până la Bug și Marea Neagră, iar spre sud - peste Dunăre, până în munții Haemus (Balcani).⁴⁷ Însă, referitor la epoca regelui Burebista se cunoaște, la ora actuală, un singur document epigrafic, în limba greacă, păstrat parțial, precum și câteva fragmente de texte ale unor autori antici, cei mai mulți nefiind contemporani cu evenimentele descrise.

Cel mai aproape de „timpul lui Burebista” a fost geograful grec Strabon. În opera „Geografia”, acesta a descris „pământul geților”, întins de la hotarele de sud-est ale Germaniei pînă la răsărit de *Boristene* (azi, Nipru, n.ns.) El a lăsat importante mărturii referitoare la vatra getică și la regele *Burebista*, consemnând că „elinii îi consideră pe geți traci”, că „geții” locuiau pe amîndouă malurile Istrului și că *Burebista* era „bărbat get”. De asemenea, a lămurit în mare măsură semnificația și identitatea „geților”, afirmând că în cele mai vechi timpuri a existat „o altă împărțire a teritoriului”, „căci pe unii îi denumesc daci, iar pe alții geți”. „Geții” erau cei care se întindeau spre Pontul Euxin (Marea Neagră) și spre Răsărit, iar cei care locuiau în partea opusă, spre Germania și spre izvoarele Istrului se numeau „daci”.⁴⁸ Deci, numele „dac” a fost unul dintre numele străvechi al „geților”.

În vremea geografului grec Strabon, neamul „geților” pierduse din vigoare, suferind presiunea stăpînirii romane, care a rupt arealul „getic” sud-dunărean în provincii cu numele **MOESIA, ILIRIA și TRACIA**. În vremea poetului roman *Gaius Valerius Flaccus*, din secolul I d.Chr., „geții” erau unul dintre multele neamuri (triburi) ale Sciției, iar istoricul *Dio Cassius* (164-c.235 d.Chr.) a consemnat că „*Mai înainte vreme, moesii și geții locuiau întreg ținutul dintre Haemus și Istru, dar - cu trecerea vremii - unii își schimbă numele*”.⁴⁹ Urmașii „geților traci”, de la sud de Dunăre, au fost denumiți „mysieni” (*moesi*) de către stăpînitorii romani, iar „geții” nord-dunăreni („*Oamenii Pământului*”, „*Oamenii Locului*” - adică băștinașii) au adoptat numele străvechi, de „DACI”, pentru a-și afirma și susține boieria/noblețea, libertatea și credința în nemurire.

7. „DACII” -

mlădița geților jertfită pe altarul vetrei hyperboree

• Vatra vechii „Hyperboreea” a fost refăcută de către „geții munteni”, care, vreme de două secole s-au războit cu bastarnii germanici, în încercarea acestora de a pătrunde și a se statornici în marea „vatră getică”. Muntenii hyperborei **s-au numit pe ei înșiși „DACI”** - nume care, în concepția istoricului Nicolae Densușianu înseamnă „munteni”⁵⁰ (în fapt, „monteni”, adică urmașii titanului Uranus, numit și „Montu”). Geograful grec Strabon a constatat că numele străvechi al dacilor, care se pierdea în negura vremurilor,

42 **Istoria militară a poporului român**, vol.I, Editura Militară, București, 1984, p.52-91.

43 Tucidide, **Istorie**, II/96, 1, în **Izvoarele istoriei României (Fontes Historiae-Daco-Romaniae)**, vol.I, București, 1964, p.75.

44 Herodot, **Istorie**, în **Izvoarele istoriei românilor (Fontes historiae Daco-Romanie)**, vol. IV, Editura Academiei, București, 1983, p. 93.

45 A. Papadopol-Calimah, **Scrieri vechi pierdute atingătoare la Dacia**, Ediție îngrijită de Aurora Pețan, Editura „Dacica”, 2007, p.56-57.

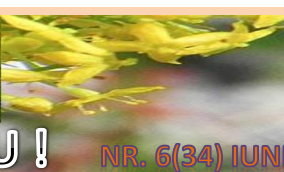
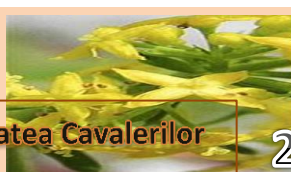
46 Conf.univ.dr. G.D.Iscru, **Națiunea matcă din spațiul carpato-danubiano-balcanic**, Casa de Editură și Librărie „Nicolae Bălcescu”, București, 1998, p.90-92.

47 Constantin C. Giurescu, Dinu C. Giurescu, **Istoria românilor**, vol.I, Editura Științifică, București, 1974, p. 44.

48 Strabon, **Geografia**, VII/III, 17, în **Izvoarele istoriei României (Fontes Historiae-Daco-Romaniae)**, vol.I, București, 1964, p. 243.

49 Dio Cassius, **Istoria romană**, LI/27, 2, în **Izvoarele istoriei României (Fontes Historiae Daco-Romaniae)**, vol.I, București, 1964, p.677.

50 Nicolae Densușianu, **Dacia preistorică**, vol.VI, Ediția a II-a, Editura „Obiectiv”, Craiova, p.124.

Cetatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

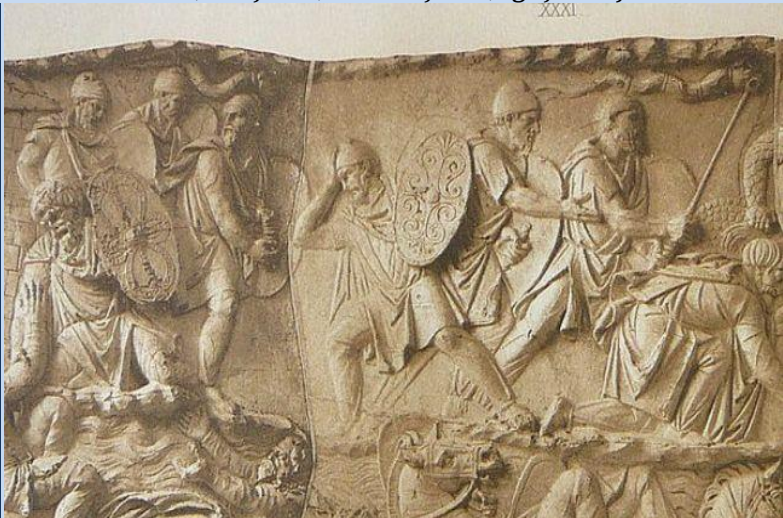
NR. 6(34) Iunie 2023

11

era **DAI** sau **DAVI**,⁵¹ - cu semnificația de „lupi”, sau „Cei care se aseamănă cu lupii”.⁵² Acest nume a încorporat în el o semnificație-simbol, de luptător pentru neam și vatră. Astfel, au fost deosebiți „geții” care trăiau în așezări fortificate (cetăți) de cei care locuiau în zone de câmpie, unde se ocupau cu agricultura, numiți de greci *getai*, *gaitai*, adică **țărani** (de la *Gaea* sau *Gaia ori Terra*). Istoricul grec Dio Cassius, în *Istoria Romei*, a întărit faptul că „**dacii**” locuiau „pe ambele maluri ale Istrului”, că romanii îi numeau daci „pe oamenii pomeniți mai sus, **cum își spun ei înșiși și cum le zic și romanii**, măcar că știu prea bine că unii dintre greci îi numesc geți, fie pe drept, fie pe nedrept. Căci eu îmi dau bine seama că geții locuiesc dincolo de Haemus, de-a lungul Istrului”.⁵³ Deci, „geții” de pe ambele maluri ale Dunării își spuneau ei înșiși, „**daci**”. Acest nume a fost preluat de romani, ca o recunoaștere a semnificației sale, având legătură cu titanii străvechi! Pentru străini, „**DAC**” (înrudit cu lat. *audacia* și *audax*) avea semnificația de „curaj”, „îndrăzneală”, respectiv: „curajos”, „încrăzător”, „îndrăzneț”, „temerar”, „semeț”, însă, pentru „geții traci”, băștinașii vetrei, avea un sens etno-spiritual, care exprima puterea (tăria) neamului, dar mai ales conștiința nemuririi neamului.

• În vremea împăratului Octavian Augustus, care a purtat războaie cu „**dacii**”, a trăit poetul roman *Quintus Horatius Flaccus* (65-8 î.Chr.), unul dintre cei mai importanți poeți romani din „*perioada de aur*” a literaturii romane. În *Odele* sale, acest „*Flaccus* („*Valahus*”!) l-a celebrat pe împărat, numindu-l „*învingător al titanilor și giganților*”⁵⁴ și a susținut că dacia vorbeau „**o limbă barbară, de idiomă LATINĂ**”. Deci, la cumpăna dintre cele două ere, scriitorii latini recunoșteau că dacia erau urmașii „*titanilor și giganților*” și că denumirea generică pentru limba vorbită de daci era „**latina**”, „**latina priscă**”, adică „*limba cea bătrână*”, limba moștenită și transmisă prin milenii de la „*pelasgi*” și „*hiperborei*” - „*tracilor*”, „*sciților*”, „*sarmaților*”, „*geților*” și „*dacilor*”.

• Întreaga simbolistică pe care „**dacii**” au impus-o lumii antice a fost înțeleasă de contemporanii lor „*sub semnul lupului*”, care a întruchipat fidel o puternică conștiință de neam străvechi și războinic, iubitor de libertate și încrăzător în nemurire. Imaginea și simbolistica lupului carpatin a coborât pe stindardul de luptă al vitejilor „**daci**” - exprimat cu rigoare și culoare prin *balaurul zburător cu cap de lup*.⁵⁵

**Daci în luptă, însoțiți de stindard:
balaurul zburător cu cap de lup
(Scenă de pe Columna lui Traian)**

Acest stindard, cu cromatica lui aparte, aleasă din culorile cele mai intense ale curcubeului (roșu, galben și albastru), l-a întruchipat pe Zeul-Soare (Apollo, Zalmoxis/Zamolxis) în mijlocul obștilor însetate de libertate. „**Dacii**” au trăit, de regulă, în așezări fortificate, care le-au asigurat statornicia și continuitatea în marea vatră getică. În numele așezărilor „**dacice**” fortificate era încorporată terminația „**dava**”, tradusă prin expresia „*oraș întărit*” (fortificat),⁵⁶ având o legătură spirituală încă necunoscută cu numele zeului „**Dava**/„**Deva**”. Numele „**DAC**” - moștenit de la *titanul Saturn dacul* -, a avut, de la început, semnificația de „*om liber*”, „*nobil*” - cu atributele: *cinstit / demn / luminos / nemuritor / strălucitor / străvechi / viteaz*.

51 Strabon, *Geografia*, VII, în, *Dacia în autori clasici*, Ediție G. Popa-Lisseanu, vol. II, București, 1943, p.46.

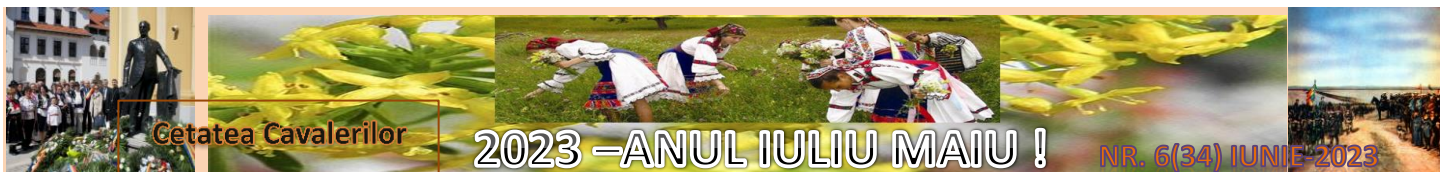
52 Mircea Eliade, *De la Zalmoxis la Genghis-Han*, București, 1980, p. 21.

53 Dio Cassius, *Istoria romană*, LI/22, 6, în *Izvoarele istoriei României - Fontes Historiae Daco-Romaniae*, vol.I, București, 1964, p.671.

54 Nicolae Densușianu, *Dacia preistorică*, vol.VI, Ediția a II-a, Editura „Obiectiv”, Craiova, p.21.

55 Vezi, pe larg, Aurel V. David, *Tricolorul îl avem de la daci? O nouă ipoteză*, în *Studii și cercetări de istorie a înălțării și declinului nației românești*, Editura „Tempus Dacormânia Comterra”, București, 2006, p. 27-46).

56 Ernst Gamilscheg, *Despre originea românilor. Argumente lingvistice*, în revista „*Noi Tracii*”, Anul XX, N. 200, Iunie 1991, p. 20.

Getatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

12

• Numele « **DAC** » a fost consemnat pentru prima oară pe la mijlocul secolului I î.Chr. în cartea *De bello Gallico*, scrisă de Iulius Caesar. Acesta a vorbit despre „*Pădurea Hercinică*”, ce începea la răsărit de râul Rin, în sudul Germaniei, „*de la hotarele helveților, nemetilor și rauracilor*” și se întindea în linie dreaptă, „*paralel cu Dunărea, până la hotarele dacilor și anarților*”.⁵⁷ Istoricul roman *Trogus Pompeius* (secolul I î.Chr.) a afirmat că „*dacii sunt o mlădiță a geților*”, a consemnat „*creșterea puterii dacilor sub regele Rubobostes*” (în interiorul arcului carpatic, în prima jumătate a secolului II î.Chr.) și a pomenit un moment lipsit de glorie din istoria „*dacilor*” conduși de regele Oroles (secolul II î.Chr.).⁵⁸ Istoricul *Tacitus* a afirmat că Germania era despărțită de daci „*prin munți și prin teama unuia față de celălalt*”.⁵⁹

• La începutul secolului I d.Chr., legiunile romane și trupele auxiliare formate din „*barbari*” supuși puterii Romei au rupt în mod sângeros **Tracia** sud-dunăreană din vatra străvechii Hyperborei. În anul 15 d.Chr., la sud de Dunăre autoritățile imperiale romane au constituit provincia **MOESIA (Moësia)**, botezată astfel după numele „*neamului getic al moesilor*” (*misilor/misienilor*), învinși în războaie și supuși Romei. Astfel, au fost încorporate, prin forță, în „*ordinea romană*”, neamurile „*getice*” sud-dunărene. Apoi, acvilele romane au fost îndreptate cu furie la nord de Dunăre, în Hyperboreea, împotriva „*dacilor*” care se credeau de neînving, pe care romanii i-au considerat **urmașii „titanilor”/„giganților”**.

• Numele « **DACIA** » a fost consemnat pentru prima oară în secolul I d.Chr. de către istoricul roman *Pliniu cel Bătrân* (23-69 d.Chr.). În *Istoria naturală*, acesta afirma că în vremea sa, în Europa existau, în afara „*lumii romane*”, trei mari entități politico-statale: „**DACIA**” (*Daciae*), „**SARMAȚIA**” (*Sarmatiae*) și „**SCYTHIA**” (*Scythiae*),⁶⁰ locuite de popoare diferite: „**GEȚI**” - cărora romanii le spuneau „**DACI**”, „**SARMAȚI**” (alani, roxolani și iazigi), „**BASTARNI**” și alți germani.

Printre neamurile diferite menționate erau: „**geții, cărora romanii le spun daci**” și „**sarmații, cărora grecii le spun saurimate**”. El arăta că „*dacii*”, împinși spre răsărit de „*sarmații iazygi*” din câmpia Tisei, stăpâneau munții și codrul de la răsărit de Tisa, iar mai departe de munții din nord erau „*numeroase popoare* (dacă este ca să credem!), „*care se numesc Hyperboreeni*”, „*încărcate de ani cu o durată nelimitată, fiind legendare, vestite prin minuni*”. *Pliniu cel Bătrân* spunea că „*dacii au marcat pe brațele lor un semn care reprezintă originea lor încă din a patra generație...*” (semnul continuității, demnității, nobilității și nemuririi!).

• „*Dacii*”, care au preluat apărarea vetrei hyperboree, au creat un stat puternic - „**DACIA**” -, cu sensul de „**Țara geților daci**” și au creat simboluri etno-spirituale specifice forței neamului și autorității politico-statale create. Între acestea se numără **stema Daciei**,⁶¹ - simbolul unității și tăriei vetrei neamului, la care băștinașii carpatini au ținut cu mare strășnicie.

Memoria acelei steme a străbătut milenii, fiind tăinuită, conservată de către urmașii geților daci și reliefată cu dârzenie în momente de mărire.

Stema Daciei, după descrierea lui Miron Costin

Potrivit descrierii istoricului croat, *Stema Daciei* a fost compusă din: **scut roșu mobilat**, cu o **piramidă de argint** - cu partea din stânga umbrită - care pornește de la baza scutului și se înalță pînă în

57 Caesar, **Comentarii de bello Gallico**, VI, 25,1, în *Izvoarele istoriei României - Fontes Historiae-Daco-Romaniae*, vol. I, București, 1964, p. 179.

58 Cornel Bârsan, **Revanșa Daciei**, Editura „Obiectiv”, Craiova, p. 70-71.

59 Carlo Troya, **Fasti Getici o Gotici / Istorie getică sau gotică**, Fundația „Gândirea”, București, 2013, p.43.

60 George Pantecan, **Provincia medievală Dacia din Europa nordică**, prefață dr. Aurel V. David, postfața dr. Geo Stroe, Editura Daco Română TDC, 2010, p.37-43.

61 Maria Dogaru, Ion Popovici, **Stema Daciei**, în „*Magazin istoric*”, anul XX, nr.11 (236), noiembrie 1986, p. 17; Cristina Pănculescu, **Taina Kogaiononului, Muntele Sacru al dacilor**, Editura „Ștefan”, 2008, p.178. Stema Daciei a fost descrisă în anul 1701 de către istoricul croat Paul Ritter Vitezovic (1652-1713) într-o lucrare cuprinzând o colecție de steme, intitulată „*Stemmatographia sive armorum illyricorum delineatio descriptio et reconstitution*”.

partea superioară a acestuia; de o parte și de alta a piramidei sunt **doi lei** de aur rampați și afrontați. Piramida semnifică „o perfectiune deosebită și culmea gloriei”, iar stea atestă „virtuțile care au stăpînit Dacia pînă la domnia lui Decebal”.

• Scriitorii romani i-au privit cu mare admirație pe „dacia” nord-dunăreni, care s-au opus legiunilor romane comandate de împăratul Domitianus. Chiar retragerea acestor trupe din teritoriul „daciilor” a fost considerat de către prietenii împăratului un „*triumf asupra giganților*”.⁶² În fața agresiunii repetate a trupelor romane la nord de Dunăre, în anul 87 î.Chr., „dacia” nord-dunăreni s-au unit sub sceptrul regelui **Decebal** și au refăcut regatul „**DACIA**” în jurul nucleului politico-statal și spiritual protejat de coroana munților Carpați.

Regatul „*dacic*” a încorporat un teritoriu de dimensiuni mai mici decât cel din vremea regelui **Burebista**, mărginit la apus de fluviul Tisa, la miazăzi de fluviul Dunărea, la răsărit de râul Siret (sau Prut), iar la miazănoapte de Carpații Păduroși. În vremea regelui **Decebal**, „dacia” au păstrat și folosit numele „*rumuni*” -, numele etnic străvechi, moștenit din vremea „*pelasgilor*”, pe care l-au încrustat, pentru a-l lăsa moștenire urmașilor, pe plăcuțe de aur.⁶³

• Precum se cunoaște, în urma a două războaie sângeroase, regatul „*dacic*” a fost desființat de împăratul Traian, iar o parte din teritoriu (cea cucerită și ocupată efectiv!) a fost transformat în „**Provincia Dacia**”. Noua provincie, contruită la nord de Dunăre, a cuprins cea mai mare parte a Banatului de astăzi, Oltenia și podișul Transilvaniei, păstrând numele băștinaș **DACIA** (oficial *Dacia Augusti*) - după numele „*daciilor*” supuși și integrați cu forța în „*ordo romano*”. Din fragmentele rămase din *Getica* lui Criton, medicul personal al împăratului Traian, reiese că acesta, când vorbea despre adversarii împăratului Traian, îi numea „**GETI**”, iar când vorbea despre țara lor, o numea „**SCYTHIA**”.⁶⁴ Însă, soldaților care au luptat pentru noi stăpînători au fost numiți „*dacisci*”.⁶⁵ Istoricul Italian Carlo Troya (1784-1858) a împărțit istoria „*getică*” în două părți: a numit „*geto-dacisci pe toți cei care au intrat sub stăpînirea romanilor*” și „*geto-daci pe ceilalți, care au rămas liberi timp de 170 de ani cîți au trecut de la cucerirea lui Traian pînă la părăsirea Daciei de către împăratul Aurelian. Atunci daciscii s-au reunit cu geto-dacii, de același neam și toți s-au numit goți, ca efect al unei ușoare mutații în pronunție...*”.⁶⁶ Acesta a lăsat scris că scopul lucrării a fost și acela de a arăta că „*geții lui Zamolxe și ai lui Decebal au fost strămoșii goților lui Teodoric din neamul Amalilor*”

8. Supraviețuirea identității neamului în „*ordinea romană*”

• După cucerirea unei părți din „**Dacia getică**” nord-dunăreană de către romani, a fost interzis cultul lui **Zamolxe**. Mulți „*daci*” s-au întors la cultul Zeului-Soare (Apollo), practicat de strămoșii lor „*pelasgi*”/„*valahi*”. Astfel, sub stăpînirea romană, în Dacia romană a apărut, în formă oficială, dar sub supravegheră autorităților politico-militare, zeița pelasgă „*Gaea*”/„*Rheea*” sau „**Mama Mare**”. Aceasta a fost venerată în nordul Dunării de Jos, cu multă precauție, sub numele de „**Dakia**”, „**Dacia**” și „**Terra Dacia**” - ca divinitate asumată de „*dacii provinciali*”, personificare a pămîntului Daciei.⁶⁷

• Din acele momente grele, istoria „*geților daci*” a fost strâns legată de instituții înfrățite, precum „*moșie*”-„*moșnean*”-„*moștenire*”-„*moștenitor*”, aflate în conexiune organică cu „*patrie*”-„*pămînt*”-„*țară*”-„*vatră*”. Înstrăinarea sau pierderea pămîntului a fost considerată de către „*dacii*” supuși ca pedeapsă a neamului. De aceea, cea mai importantă „*lege valahă*” a avut în vedere blestemul aruncat asupra celor care vînd sau înstrăinează în orice chip, vatra obștilor, ca dreptul ginții la viață.

Obștile au constituit ulterior temelia organizării entităților politico-statale în vatra „**Daciei getice**”, dar mai ales supraviețuirea semnificației rumânești, cu simbolurile sale moștenite din vremea „*titanilor*”.

• O mică parte dintre „*dacii provinciali*” au fost folosiți în administrația provincială și în armatele romane, colaborînd de nevoie sau obligați cu noii stăpîni. Însă, marea lor masă, în frunte cu nobili și preoți inițiați, s-au retras în munți, unde s-au organizat după „*dreptului ginții*”, potrivit străvechilor legi „*pelasge*”/„*valahe*” -

62 Nicolae Densușianu, **Dacia preistorică**, vol.VI, Ediția a II-a, Editura „*Obiectiv*”, Craiova, p.21.

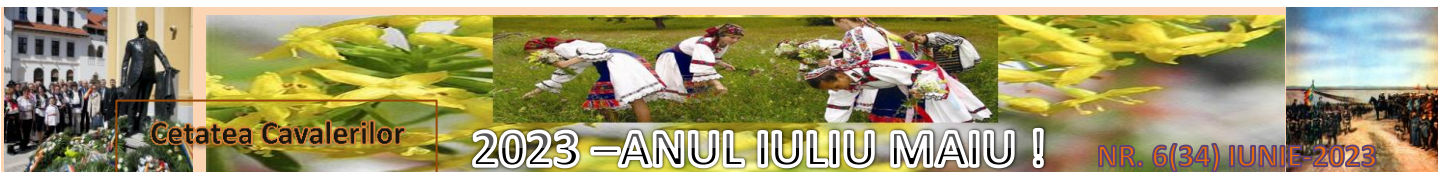
63 Vezi discuția la Dan Romalo, **Cronica getă apocrifă pe tăblițe de plumb?** Editura „*Alcoor*”, București, 2005.

64 Vezi, pe larg, Eugen Cizek, **Epoca lui Traian**, București, 1980, p.258-264.

65 Carlo Troya, **Fasti Getici o Gotici / Istorie getică sau gotică**, Fundația „*Gândirea*”, București, 2013, p.47.

66 Carlo Troya, *op.cit.*, p.49.

67 Nicolae Densușianu, **Dacia preistorică**, vol.II, Editura „*Obiectiv*”, Craiova, p. 54-61.

BELAGINES -, care au devenit „Legile Obiceiului Pământului”. „Dacii” supuși au aplicat legile lor străvechi în grele condiții de supraviețuire a neamului.

Principala formă de organizare a „dacilor provinciali” a devenit „**obștea**”- unde legile romane n-au avut aplicare. „Obștile” - alcătuite de mai mulți „moși” - aveau în spate „un neam” care stăpânea pământul în devălmășie.⁶⁸ Fiecare obște era condusă de „sfatul bătrânilor”, format, de regulă, din bătrâni numiți și „înțelepți”, cunoscători ai legilor străvechi. Legile „valahe” - numite și „rânduiești” -, erau conservate în memorie de către „solomonari”(înțelepții neamului!) și transmise din generație în generație, prin viu grai, ca în vremea „pelasgilor”/„valahilor”.

• Din motive de supraviețuire a neamului, mulți „daci” au adoptat **creștină** - în care l-au regăsit pe zeul lor Zalmolxe, reînviat! -, au tănuit și ascuns numele „dac”, devenit periculos pentru stăpânirea romană, au continuat să se revendice din neamul „pelasg”/„valah” prin etnonimul „**VALAH**” și s-au apărat prin etnonimul „**RUMÂN**” / „**RUMUN**”, purtat de neamul arimilor / ramilor / riminilor / rumunilor / rumânilor viețuitori în vatra „Daciei getice” cu milenii înainte de fundarea Romei. Etonimul comun, asumat de către „dicii provinciali” și utilizat între ei îndeosebi pentru a se recunoaște și ajuta la nevoie, deci cu precauție și mare băgare de seamă, era **RO-MAN** -, atestat într-o inscripție dacică de pe un opaiț de la Drobeta.⁶⁹ Acesta semnifică „**băstinaș**” / „**Om fericit**”, care se închină „Zeului-Soare”(RAMA) așa cum odinioară strămoșii lor „pelasgi”/„valahi”, scăpând cu viață după încetarea furiei Potopului s-au numit „**Preafericiți**”. Etonimul respectiv, utilizat cu precauție de către „dicii provinciali” a fost moștenit în „**Dacia getică**” sub forma „român” / „rumen” / „romaniță”.

• În afara provinciei romane nord-dunărene, ruptă de legiunile romane din „Dacia getică”, a rămas o lume a „dacilor” (numiți convențional „**dicii liberi**”), care i-a cuprins pe „**GEȚII**” din Muntenia, „**COSTOBOCII**” din Carpații nordici, „**DACII MARI**” din așa-numita Silvanie (ținuturile Crișana, Sălaj, Sătmar) și din Maramureș), precum „**CARPII**” din Moldova centrală. Acești „**geți daci**” s-au aflat în diferite raporturi sau sisteme politico-militare de dependență față de Imperiul Roman, constituind, însă, un permanent și real pericol pentru „ordinea romană” din provincia Dacia.⁷⁰

*

• În prima jumătate a secolului I d.Chr., imaginea „Daciei” continua să-i preocupe pe învățații greci, care constatau că romanii au distrus doar statul dacic nord-dunărean, dar neamul dacilor era nepieritor. În anul 138 d.Chr., deci la mai bine de trei decenii de la ocuparea de către romani a unei părți din Dacia nord-dunăreană, *Dionisie Periegetul* a vorbit de „**cea mai mare țară**”, „**țara imensă a dacilor**”, „**care se întinde din Asia Mică până în Iberia și din nordul Africii până în SCANDIA**”.

• Prin la anul 150 d.Chr. - deci, la aproape un jumătate de secol de la cucerirea unei părți din Dacia nord-dunăreană de către romani -, geograful *Ptolemeu* (circa 100 - circa 170 d.Cr.) a descris „*Hyperboreea*”, folosind pentru aceasta sintagma „**DACIA GETICĂ**”.

Acesta a inserat următoarele entități geografice și politico-statale: **SARMAȚIA**, **MOESIA** (Superior și Inferior) și **TRACIA**, definind astfel mărghinirea „**Daciei getice**”:

Harta „Daciei getice” - opera geografului grec Ptolemeu

⁶⁸ Paul Stahl, **Satele devălmășe românești și europene. Studii introductive**, în H. H. Stahl, *Satele devălmășe*, vol. I, Editura „Cartea Românească”, București, 1998, p.I-XLV.

⁶⁹ Adrian Bucurescu, **Dacia secretă**, p. 226-227.

⁷⁰ Mihail Macrea, **Dacii liberi în epoca romană**, în „*Apulum*”, VII/1, 1964, p.171-200.

Getatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

„la miazănoapte cu acea parte a Sarmăției europene ce se întinde de la muntele Carpatos până la cotitura pomenită a fluviului Tyras; la apus cu Iazigii Metanaști, de pe lângă râul Tibiscos, iar la miazăzi cu acea parte a fluviului Dunărea care merge de la vărsarea râului Tibiscos până la Axiopolis, de unde, până la Pont, și la gurile sale, Danubios se numește Istros”.⁷¹

Geograful Ptolemeu a indicat, în fapt, hotarele provinciei romane Dacia, marcate de râul Hierassus (Prut) și munții Carpați,⁷² suprapusă de legiunile și administrația romană peste „DACIA GETICĂ”. El a scos în evidență faptul că după jumătate de secol de la cucerirea de către romani a unei părți din regatul „dacic” condus de **Decebal** - exista în afara hotarelor provinciei romane „Lumea geților daci”, cu specificul său etno-spiritual și politico-militar.

„DACIA GETICĂ” a conservat o parte a moștenirii etno-spirituale a „Vechii Europe”, de la „pelasgi”/„valahi”, cu simbolurile lor nepieritoare: *titani, giganți șiatlanți*. Aici locuiau cel puțin 15 neamuri băștinașe, aflate în stare de dependență sau de autonomie relativă față de autoritățile provinciale romane: **anarții, teuriscii, cistobocii, prendanvensii, ratacensii, caucoensii, biefii, buridensii, cotensii, albocensii, potulatensii, sensii, saldensii, ciagisii, piefigii**.⁷³ De asemenea, supraviețuiește cel puțin 50 de așezări mai importante, printre care 11 cu terminația dava: **Docidava, Patridava, Carsidava, Petrodava, Sangidava, Singidava, Cumidava, Ramidava, Zusidava, Argidava, Netindava** (ca o recunoaștere de către romani a etno-spiritualității neamului).

• Arealul inserat în hartă a păstrat urmele străvechi ale „ramilor”/ „rumunilor”: așezarea „**Ramidava**” = orașul *ramilor / rumilor / rumunilor*, situată probabil pe locul fostului oraș-cetate Helis (=orașul Zeului-Soare), capitala regatului „getic” condus Dromihete cu 300 de ani înainte de Christos. În „Dacia getică” sud-carpatină (pe teritoriul de astăzi al satului Reșca, comuna Dobrosloveni, județul Olt) se afla „**Romula**”, la sud de Dunăre, în provincia *Dacia Ripensis*, nu departe de orașul *Sardica* (azi Sofia), era „**Romulianum**”, iar în Tracia - „**Ramlum**”.

Memoria istorică a *ramilor / ramanilor / rumânilor* pelasgi a fost păstrată și apărută vreme de multe veacuri de către neamul „dacic” - numit „**RIMDACI**” - așezat în nordul Mării Negre, în apropierea neamului „colchilor”. Etonimul respectiv a avut înțelesul de **daci arimini / daci rami / daci rimini / daci rumâni / daci rumuni**, adică „**dacii care-l adoră pe Zeul-Soare**”.

Geograful Ptolemeu a inserat cu mare rigoare realitatea etnică a ținuturilor și neamurilor din zona Mării Baltice și Mării Nordului. El a împărțit extremitatea nordică a continentului în regiuni geografice care purtau numele neamurilor dominante. Astfel, au ieșit în lumina istoriei „**Lumea geților daci**”,⁷⁴ neintegrată în așa-numita „ordine romană”:

- la est de Vistula, în vecinătatea vărsării ei în « *Okeanos Germanikos* » (Marea Baltică), viețuiau « **GYTONES** » sau « **GOȚII** » (în fapt, GEȚII!);

- sub « GYTONES » (GEȚI), Ptolemeu a desenat o regiune pe care a scris între paranteze: « **DAKOI** » (neamurile dacice din vecinătatea Mării Baltice!);

- la sud de « **KARPATES** » (Carpați), a scris, fără paranteze, « **DAKOI** »;

- pe ambele maluri ale Vistulei de Jos (în Polonia actuală) au locuit **dacii costoboci**, numiți **costoboci și transmontani**, care formau un singur neam (*costobocii transmontani*=„*costobocii de dincolo de munte*”, pentru a se deosebi de costobocii din Moldova nordică, așezați între Carpați și Siret);

- la sud de *costobocii transmontani* de pe Vistula de Sus, erau **dacii arsiieți** (*arsietai*, cu orașele *Arsenoin și Arsekvia* din Silezia cehă);

- între „*dacii costoboci*” și „*arsieți*”, lângă Vistula erau „**anartophracti**” - o ramură a anarților din partea de nord-vest a Daciei romane;

- la sud de *arsieți*, până în munții Beskizi erau „**sabocii, piengiții și biessii, lângă muntele Carpat**”;

- între Vistula și Tyras (Nistru), i-a așezat pe *bastarni* (germanici), iar de la aceștia la Carpații nordici erau, de la vest la est: întâi **carpianii**, apoi **tagrii** și, în sfârșit, **tyrageții**.

• Geograful Ptolemeu a inserat neamuri de „daci” lângă Marea Baltică, pe partea dreaptă a fluviului Vistula, imediat sub numele „**goții**” (**geții!**) care ocupau regiunea din dreapta de la vărsarea Vistulei în Marea Baltică. El a utilizat parantezele pentru a-i numi pe „**geții daci**” de lângă Marea Baltică și a nu fi confundați cu

71 Vezi, pe larg, Ptolemeu, **Indreptar Geografic**, în *Izvoare privind istoria României*, vol.I, București, 1964.

72 Carlo Troya, **Fasti Getici o Gotici / Istorie getică sau gotică**, Fundația „Gândirea”, București, 2013, p.47.

73 **Idem.**, p.49.

74 George Pantecan, **op.cit.**, p.55-67.

cei de la sud de Carpați! Astfel, „lumea geților daci” ocupa, în fapt, „Sarmatia europeană”, întinsă de la Munții Carpați, până la Marea Baltică.

- În perioada existenței provinciei romane Dacia, vreme de 165 de ani, „dicii provinciali” s-au răsculat ori de câte ori au avut prilejul. Izvoarele istorice menționează un șir necurmat de răzmerițe, combinate cu războaie de dezrobire de sub robia Romei, declanșate de dacia liberi, singuri sau având ca ajutor neamuri așa-zis „barbare”, care se aciuaseră prin învoială în vatra dacică nord-dunăreană.

Izvoarele istorice ale vremii au consemnat un „război dacic”,⁷⁵ la scurt timp după moartea împăratului Traian și „nebunia geților”,⁷⁶ în vremea împăratului Antonius Pius (138-161 d.Chr.). Deci, la mijlocul secolului al II-lea d.Chr., numele „DAC” și „GET” erau folosite în „lumea romană” pentru a defini același neam, care-și afirma identitatea prin luptă, adică prin încercări permanente, cu arma în mână, de a ieși de sub robia Romei imperiale. Împăratul Commodus (180-192 d.Chr.) i-a „învinș pe daci” (*victi daci*), căci voiau să înlăture stăpânirea romană în Dacia.⁷⁷ Deci, după aproape un secol de stăpânire romană la nord de Dunăre, numele „dac” era folosit cu teamă, dar și cu respect, de către autoritățile romane.

9. Reprimarea imperială nemiloasă a numelui „GET” și „DAC”.

- Destinul etnonimului „GET” a fost marcat de acțiunea nesăbuită a împăratului Caracalla, care în decembrie 211 d.Chr. și-a asasinat fratele, pe nume *Geta*, poruncind ca răzbunarea să-l urmărească și dincolo de moarte. Astfel, *Geta* a fost declarat dușman al Imperiului roman, fiind supus reprimării aplicată în imperiu, denumită « *damnatio memoriae* ». Pentru că și-a ucis fratele a fost numit „*Geticus Maximus quasi Gothicus*”.⁷⁸ Prin această măsură represivă, numele condamnatului a fost șters de pe toate inscripțiile, statuile care îl înfățișau au fost ridicate de pe socluri și topite, pentru ca cel condamnat să dispară din istorie.

Astfel a căzut pradă furiei politice a Romei imperiale, numele de «GET», - purtat de străvechiul neam al geților de la « *capătul și începătura moșilor* », adică dinaintea de întemeierea Romei. Dio Cassius afirma că « *era de ajuns, de pildă, ca cineva să scrie sau numai să rostească numele de «GETA» pentru a fi de îndată pierdut!* » Încercarea împăratului Caracalla de a șterge memoria etnică getică, prin transformarea „*dacilor provinciali*”, în anul 212 d.Chr., în „*cetățeni romani*”, a generat noi încercări de apărare a identității entice. Dacia carpatini („*CARPII*”) și geții nord-pontici (redenumiți „*GOTI*”) au atacat din nou hotarele provinciei Dacia, obligând autoritățile romane să recunoască faptul că „*GETII*” și „*GOTII*” erau de aceeași neam, fiind considerați „*SCITII*” atât „*GETII*”, cât și „*GOTII*”. Autoritățile imperiale romane au considerat că unul dintre cele mai mari pericole pentru stăpânirea Romei la nordul Dunării era renașterea numelui „*DAC*”.

Împăratul Caracalla a fost nevoit să recunoască identitatea „*neamului dacic*”, folosind în relațiile cu „*dicii*” din nordul provinciei, cu care se afla în război, un *interpret Dacorum*, adică translator de limba dacilor.⁷⁹ Cu toate măsurile de reprimare, numele „*dac*” a continuat să creeze spaimă pentru autoritățile imperiale. În timpul împăratului Macrinus 217-218 d.Chr.) „*dicii pustiau o parte a Daciei și amenințau să se lupte mai departe*”.⁸⁰

Numele „GET” a fost folosit cu mare teamă și precauție de către istorici, iar autoritățile imperiale l-au evitat, eludat sau reprimat, întrucât doar pronunțarea acestuia genera groază și spaimă. În locul numelui „GET”, condamnat la *damnatio memoriae*, a rămas în istorie numele „GOT”, substituit celui de „GET”. În secolul III d.Chr., aproape toți împărații romani s-au războit cu dacia provinciali și cu geții din răsăritul Carpaților Orientali (*carpii și goții*), luându-și titlul aureolat, după obiceiul vremii, de „*Carpicus Maximus*”, „*Dacicus Maximus*” sau *Gothicus (Geticus) Maximus*.

- În vara anului 258 d.Chr., generalul roman *Regalian* (despre care se spunea că era de „*neam dacic*”, fiind chiar rudă cu fostul rege Decebal),⁸¹ a rupt provinciile dunărene de Imperiul Roman, s-a proclamat împărat, fiind recunoscut de dacia de pe ambele maluri ale Dunării de Jos. Acesta a restituit neamului băștinaș al vetrei numele de **DACIA**, făurind la nord de Dunăre, deci în „*Dacia getică*”, o împărăție care s-a întins de la Dunărea de Mijloc (din dreptul așezării *Budama/Budes - azi, Budapesta*) și pădurea *Hercinică*, până la *Nipru* și *Marea Getică (Neagră)* și de la *Vistula Superioară* și *Pripet* până la *Dunărea de Jos*.

75 *Istoria militară a poporului român*, vol.I, Editura Militară, București, 1984, p.196.

76 *Idem.*, vol.I, p.198.

77 *Idem.*, vol.I, p.201.

78 Carlo Troya, *op.cit.*, p.69.

79 Apud, I.I. Russu, *Geto-dacia în imperiul roman*, București, 1980, p.44-45.

80 Constantin C. Giurescu, Dinu C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. 1, Editura Științifică, București, 1974, p.116.

81 Vezi, pe larg, Ion Pachia Tatomirescu, *Dacoromânia lui Regalian (258/268-270)*, Editura „*Aethicus*”, Timișoara, 1998.

Getatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

Împăratul Regalian a eliberat „**Dacia getică**” din corsetul administrației imperiale romane, a restabilit capitala regatului său la *Sarmisegetusa*, a bătut moneda proprie - „*regalianul de argint*” (prima monedă dacică renăscută!) și a reînviat străvechea religie, din vremea „*pelasgilor*”/„*valahilor*”, bazată pe cultul Soarelui. El și-a însușit numele Zeului-Soare (*Sol Lomonius*), cu diferitele sale variante - *Ram / Rama / Raman* (denumit în textele de la Sinaia, **Romanh, Romansie, Lomanh și So Lomonius**, adică „*Soarele Cel Luminos*”). Această primă încercare de reconstituire a „**Daciei**” de către autohtoni și pentru autohtoni, adică „*Dacia dacilor*”, a eșuat atât din cauza presiunii externe, cât și din cauza unor trădări, de care n-a dus lipsă „*vatra getică*”. Însă, momentul a refondat o identitate ancestrală, existent dinainte de venirea lui Zalmoxe/Zamolxe în mijlocul „*pelasgilor*”/„*valahilor*”.

• „*Dacii*” din Carpați și din valea Dunării de Jos, reîntorși la străvechea tradiție, și-au asumat numele *rami / ramani / rumâni*, denumind ancestrala „*Valahie*” cu numele „**RAMANIA**” / „**RUMÂNIA**”, adică „*țara ramilor*”/ „*ramanilor*”/ „*rumânilor*” - „**Țara rumânească**”. Astfel, afirmația cronicarului Grigore Ureche (în *Letopisețul Țării Moldovei*) potrivit căreia, „*noi de la Râm ne tragem*”, trebuie interpretată astfel: numele „**RÂM**” nu semnifică Roma, ci pe *Zeul Ram / Rama / Raman*,⁸² izvorât din ancestralul cult al Soarelui.

„*Dacii*” au adoptat cu ușurință religia creștină, care nu a schimbat decât învelișul identității zeității supreme, esența rămânând aceeași. În procesul asumării religiei creștine, „*dacii*” și-au reluat și străvechiul nume: *ramani / rumâni / rumuni* -, adică adoratorii Zeului-Soare, ei fiind „*Fiii Luminii*”.

• Atacurile permanente ale dacilor nord-dunăreni l-au convins pe împăratul Aurelian de necesitatea retragerii frontierei Imperiului roman pe linia Dunării, pentru a putea fi apărată. În aceste condiții, prin anii 275-75 d.Chr., din interes strategic și rațiuni politice, acesta a retras armata și administrația romană la sud de Dunăre. Pentru a se justifica în fața Senatului roman și a-l convinge că retragerea a avut caracter strategic, împăratul Aurelian a înființat la sud de Dunăre o nouă provincie, numită **DACIA AURELIA**.⁸³

• În noul context istoric, linia Dunării a fost mereu călcată de „*barbarii*” nord-dunăreni. Autoritățile imperial romane nu puteau accepta că după mai bine de un secol și jumătate de atacuri ale barbarilor, geții încă mai erau vii.

Împăratul Iulian (361-363 d.Chr.), poreclit „*Apostata*” (păgânul) datorită edictelor sale anticreștine, a folosit pentru prima oară etnonimul „**GOT**” ca sinonim pentru „**GET**”.⁸⁴ În virtutea „*dreptului roman*”, acel împărat a impus un nume care va genera un fals istoric cu consecințe nefaste în privința identității și continuității **geților daci** în străvechea vatră a neamului „*pelasg*”/„*valah*”. Astfel, istorici greci și latini, de teama unor represalii din partea autorităților imperiale, au folosit în scrierile lor etnonimul „**GOT**” și au eludat etnonimul „**GET**” ori au utilizat dualitatea de nume **GOT/GET**.

În anul 363, împăratul Iulian Apostatul a pus sub obrocul reprimării numele „**dac**” și „**DACIA**”. Odată cu această măsură de reprimare au fost scoase în mod brutal din comunicare toate mărturiile scrise anterior referitor la „**daci**” și la „**Dacia**”. Astfel, din memoria istorică au dispărut sau au fost tănuite, vreme de câteva secole, aproape toate referirile la „*daci*” ale autorilor greci și latini. Primul care a aplicat interdicție numelui de „**DAC**” a fost istoricul oficial al imperiului, Eutropius, care în anul 364 d.Chr. afirma că „*dacii*” *nici nu mai există, că aceștia au dispărut din istorie când au fost cuceriți și învinși de împăratul Traian*”.⁸⁵

*

9. Recuperarea identității neamului: „**VALAH**” și „**RUMÂN**”

• La venirea hunilor, o bună parte din „**GOTII**” („*Geții daci*”) călăuziți sau trimiși de regele Hermanarich s-au retras spre nord-vest, ajungând până pe țărmul Mării Baltice. Acolo au dus cu ei instituțiile specifice neamului băștinaș. După moartea lui Hermanarich, **GOTII (GEȚII)** s-au răspândit în ținuturile de la Marea Baltică și au recreat în prima etapă, „**GEȚIA**” - sub numele „*Ostrogoția*” și „*Vestrogoția*”,⁸⁶ (în Suedia și

82 Alexandru Doboș, **Dacia contra Antichrist**, vol.III, Editura „*Obiectiv*”, Craiova, p.60-61.

83 Constantin C. Giurescu și Dinu C. Giurescu, **Istoria Românilor din cele mai vechi timpuri până astăzi**, București, 1975, p.135.

84 Ing. Dan Ioan Predoiu, **Peste o mie de ani de interzicere a denumirilor**, în „*Dacia magazin*”, nr.10, 2004, p.31.

85 **Izvoare privind istoria României**, Editura Republicii Populare Române, București, 1964.

86 Carlo Troya, **Fasti Getici o Gotici / Istorie getică sau gotică**, Fundația „*Gîndirea*”, București, 2013, p.113-115.

Getatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

Danemarca de mai târziu) sau **Samogea**,⁸⁷ (în Lituania de mai târziu). Însă, formațiunea politico-statală pe care au construit-o ulterior pe țărmul Mării Baltice a fost numită „**DACIA**”.

• Peste „*Dacia getică*” din Carpați și de la Dunărea de Jos s-a abătut stăpânirea hunilor, care a distrus cu mare furie o mare parte din orașele și fortificațiile înălțate de vremelnicii stăpânitori romani. Realitatea etnică a vetrei străvechii „*Dacii*” nord-dunărene a fost recunoscută de regele hun **Attila**, poreclit „*biciul lui Dumnezeu*”. După ce a călcat cu copitele cailor vatra carpato-danubiano-pontică și a băgat groaza în provinciile romane limitrofe Dunării și chiar în autoritățile imperiale romane, acesta a pretins recunoașterea sa ca „**Rex dacorum**”, adică *rege al dacilor*, alături de titlurile de „*Rex Hunorum și Medorum*”.⁸⁸ Deci, regele hunilor pretindea recunoașterea stăpânirii sale asupra întregii „*Dacii getice*”.

Istoricul bizantin Zosimos constata că spre sfârșitul secolului al IV-lea d.Chr., urmașii dacilor nord-dunăreni, pe care-i numea „**carpo-daci**”,⁸⁹ erau o realitate etno-politică consacrată și recunoscută. În anul 381 d.Chr., aceștia atacau, împreună cu hunii, hotarele Imperiului Roman de la Dunărea de Jos.

• După ieșirea *geților daci* din „*ordinea romană*”, în spațiul „**Daciei getice**” s-a întrupat greu statalitatea băștinașilor, nevoiți să înceapă un permanent război de ariergardă cu state agresive și neamuri hrăpărețe și să practice o diplomație cum rar s-a văzut la alte neamuri. În afirmarea identității creștine a băștinașilor de la Dunărea de Jos, adică a „*geților daci*” s-a implicat biserica creștină, care a început să folosească denumirea „**ROMANIA**”,⁹⁰ - ancestrala denumire a vetrei seminției rumânești din vremea „*titanilor*”. În jurul anului 383 d.Chr., episcopul Auxențiu de Durostorum, vorbea despre „*solo Romaniae*”,⁹¹ adică de „*pământul Romaniei*”, pentru a denumi zona de lui de păstorire, cu centrul în *Durostorum* (azi, Silistra), întinsă pe ambele maluri ale Dunării.

• În anul 395 d.Chr. Imperiului roman s-a rupt în două entități politico-militare distincte, numite Imperiul Roman de Răsărit (cu capitala la Constantinopol) și Imperiul Roman de Apus (cu capitala la Milan). Denumirea oficială pentru Imperiul Roman de Răsărit a fost **ROMANIA** (Ρωμανία) sau **BASILEIA ROMAION** (Βασιλεία Ρωμαίων). Identitatea băștinașilor în spațiul carpato-danubiano-pontic, eliberat, în aparență, din corsetul imperial roman, a ieșit la lumină în vatra Daciei getice.

• În noile condiții geopolitice, autohtonii vetrei „*Daciei getice*” au început o luptă aprigă pentru asumarea, afirmarea și apărarea identității de neam străvechi. În plină expansiune a hunilor în Europa, înaltul cler al bisericii creștine răsăritene a preluat și răspândit etnonimul „**GOT**”, din cauza opoziției „*geților*” nord-dunăreni la încreștinare, mărind și menținând peste veacuri confuzia dualității numelui **GET/GOT**. Însă, istorici greci și latini au încercat să explice, cu măsurile de protecție de rigoare, că între „*goți*” și „*geți*” nu era deosebire, că denumirea „*goți*” avea semnificație politică și nu etnică. Astfel, istoricul roman Claudius Claudianus (370-404 d.Chr.) a scris lucrarea „*De bello Gothico*” (Războiul cu goții), afirmând, însă, că „*Moesia imensă era călcată de carele getice*”.⁹² La rândul său, un iberic de origine „*gotă*” (getă), pe nume *Paul Orosius* (375-418 d.Chr.), în lucrarea „*Istoria împotriva păgânilor în șapte cărți*”, a scris despre „*geții aceia, care acum sunt goți și despre care Alexandru declarase că trebuie să te ferești, de care Pyrrhus se îngrozise și Caesar i-a evitat*”.⁹³ El a lăsat informația potrivit căreia denumirea de „**GOTHIA**” (în fapt **GEȚIA**) constituia o echivalență geografică și etnografică a străvechiului nume al „*Daciei Getice*” (*Dacia ubi et Gothia* / «*Dacia unde e și Gotia*»).⁹⁴ În același timp, la sud de Dunăre romanii au purtat în anii 402 și 403 lupte cu „*goții*” („*geții*”) fugiți din fața hunilor. Poetul roman, Claudian (grec născut în anul 395), a scris lucrarea *De bello gothico*, unde i-a laudat pe romani pentru că „*i-au învins pe titani*”. Pentru acesta, „*goții*”/„*geții*” erau acel neam scoborât din zei, care au stăpânit în vremuri ancestrale întreaga zonă fortificată de natură din jurul Carpaților.

În vatra **Daciei getice**, autohtonii (băștinașii), care-și spuneau „*rumâni*”/ „*rumuni*”, reușiseră să-și constituie o formațiune politico-statală, condusă de un duce, numită „**Țara Vlahilor**” (*Valahia, Vlahia*), adică a

87 George Pantecan, **Provincia medievală Dacia din Europa Nordică**, Editura Daco-Română TDC, București, 2010, p.69.

88 Cornel Bîrsan, **Revanșa Daciei**, Editura „*Obiectiv*”, Craiova, p.91.

89 Ion Ioniță, **Din istoria și civilizația dacilor liberi. Dacii din spațiul est-carpatic în secolele II-IV e. n.**, Editura „*Junimea*”, Iași, 1982.

90 Ștefan Ștefănescu, **De la Romania la România**, în „*Arhivele Olteniei*”, Serie nouă, 1, 1981, p. 77-84.

91 Vezi Cesare Alzati, **În inima Europei. Studii de istorie religioasă a spațiului românesc**, Ediție de Ș. Turcuș, cu postfață de I.Aurel Pop, Cluj-Napoca 1998, p. 81, nota 4.

92 **Izvoare privind istoria României**, Editura Republicii Populare Române, București, 1964.

93 **Istoria României în texte**, coordonator Bogdan Murgescu, Editura „*Corint*”, București, 2001, p.65.

94 Manole Neagoe, **Iordanes și istoria tracilor** (II), în revista „*Noi Tracii*”, anul XVII, nr.161, p.10.

„Oamenilor locului”, cei ieșiți din *Pământul cel Negru*, care s-a închinat năvălitorilor. Așa se explică de ce în jurul lui Attila, printre limbile vorbite era și „*ausona*”=**limba valahica** sau **latina prisca** (limba cea bătrână), vorbită în „*Dacia getică*” de la capătul și începutura moșilor și dusă pe pământul Italiei de către „*roiul*” de tusci și etrusci.

Memoria istorică a acestei țări a fost păstrată în legende și redată într-o epopee eroică scrisă în limba germană în jurul anului 1204, intitulată *Cântecul Nibelungilor*.⁹⁵ Autorul acestei epopei, un anonim, a descris alaiul regelui Atila, în care s-au aflat 24 de principii, între care „**Râmunc**” (*Ramunc*) - „**ducele din Țara Vlahilor**” („*Der herzoge Râmunc user Vlâchen land*”). Însă, în prima jumătate a secolului al VI-lea d.Chr., Ștefan din Bizanț îi menționa pe „*daci*” la nordul Mării Negre, precum și „*Dacia, țara aflată aproape de Boristene*” (Nipru, n.ns.).

Astfel, în vreme ce în fosta provincie Dacia romană, precum și în „*Câmpia getică*”, până dincolo de pustiul „*geților*” au început să curgă „*roiuri*” de neamuri barbare, **geții daci** au început istoria lor septentrională. Pentru o lungă perioadă de timp, aceștia au zguduit structura politico-statală și etno-confesională a Europei meridionale, iar apoi au dat lovitura mortală Imperiului roman.

• Alături de numele „*vlah*”(„*valah*”, în forma „*Vlâchen*”), apoi „*valachus*”/„*valah*”, preluat de străini încă din secolul al IV-lea d.Chr. a fost consemnat și numele etnic „*rumân*”/„*român*”, - numele seminției, personificat de acel „*Râmunc*” (*Ramunc, Raman, Ruman, Rumun*), ducele din „*Țara Vlahilor*”, căpetenia celor 700 de „*vlahi*” prezenți la curtea lui Attila, regele hunilor.

Etno-toponimul „*vlah*”/„*valah*” - „*Vlahia*”/„*Valahia*”, cu derivatele sale: *blaci / Blachia, fali / Falia, valahi / Valahia, vlahi / Vlahia, olahi / Olahia, placi / Plaka* etc. a arătat același neam, care își spunea sieși „**RUMUNI**” / „**RUMÂNI**”. Acesta a fost transmis peste veacuri în întreaga arie a vechii Europe, ca nume de „**țară**” (cu locuitorii ei străvechi):

- peninsula care adăpostește munții Haemus (Balcani) s-a numit până târziu „**VALAHIA**” - din adunarea „*Pelasgiilor*”/„*Valahiilor*” ancestrale - sau **Rumelia** - din „*rami*”/„*rumuni*”;

- în Grecia, mai multe provincii s-au numit „**Vlahia - Megali Vlahia** (Tesalia), **Ano Vlahia** (Epir) etc.;

- în Cehia există o regiune **Valašske Kralovstvy**;

- vatra inițială a orașului Düsseldorf, capitala landului Rhenania de Nord-Westfalia, s-a numit, până în anul 1851 **Walachei**.

Aceste toponime au marcat până târziu, în evul mediu, hotarele „*Daciei getice*”, adică vatra vechii Europe.

• Neamurile care au venit ulterior în contact cu urmașii „*pelasgilor*”/ „*valahilor*” i-au botezat după timp și nărav: *ulagh* (în persană); *vlahi/valahi/mesi* (în greacă); *walati/balacorum/valachorum/balachorum* (în latină); *olaci/blahi* (în italiană); *valasky* (în cehă), *volosky* (în polonă), *volohi* (în rusă); *blaci* (în franceză), *olah* (în maghiară); *illac* (în tătară) etc.

Însă, băștinașii vetrei vechii Europe au conservat și apărut în nordul Dunării numele „**RUMÂN**” („**ROMÂN**”), iar în sudul Dunării pe cel de „**ARMÂN**” („**AROMÂN**”), cu atributul „*rumânesc*”/„*românesc*”. Acesta avea o semnificație etnică unitară, desemnând neamul - **SEMINȚIA** - de pe întreaga vatră rumânească,⁹⁶ și afirmând identitatea etno-spirituală moștenită de la „*titani*” și „*pelasgi*”/„*valahii*” hyperborei.

*

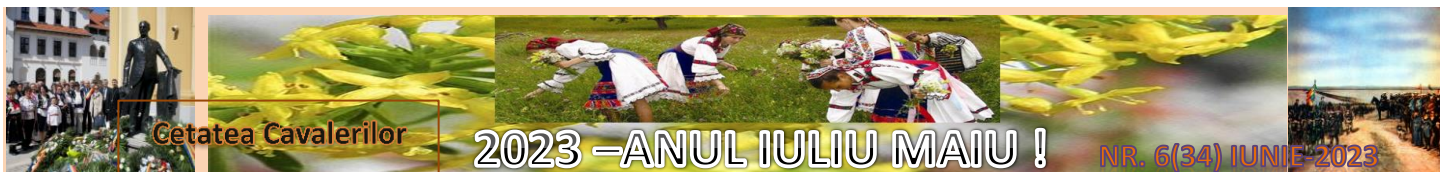
Concluzii:

În vremuri imemorabile, vechea Europă, Asia Mică și nordul Africii au fost locuite de „*pelasgi*”/„*valahi*”. Aceștia au constituit *capătul și începutura moșilor seminției rumânești* și simbolul statorniciei *getice* în vatra etno-spirituală a neamului carpato-danubiano-pontic. Primii mari conducători au fost **Uran** (*ANU / Montu / PELASGUL / VALAHUL*) și **Saturn** (*OMU / DACUL*). Aceștia au fost zeificați în spațiul carpatic, iar legile, moravurile și religia impuse de aceștia au fost diseminate în toată lumea „*pelasgă*”/„*valahă*”. Băștinașii (*moștenii*) vechii Europe și-au marcat vatra de viațuire, și-au construit o identitate proprie și s-au afirmat între neamurile vechii Europe și noii Europe prin cele 4 etnonime nemuritoare: **valah, get, dac, rumân**:

*

95 Vezi, *Cântecul Nibelungilor*, traducător Virgil Tempeanu, Editura pentru literatură universală, București, 1964.

96 Eugen Stănescu, *Semnificații istorice ale numelui poporului și țării noastre*, în „*Magazin istoric*”, nr. 10, 1969, p.38

Getatea Cavalerilor

2023 - ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

• „VALAHIA” / „VALAH”:

- derivă din „*pelasg*” - identificat de mitologie cu „*Uranus*” (adică *Cerescul*, *Divinul*, *Alesul*), „*fiul Geei*” (**Mama-Pământ**, **Muma-Mare**) - sau, după alte tradiții, cu „*fiul Istrului*”; el însuși a fost numit „*Anu*”, „*Montu*” („*Munteanul*”) sau „*Cel Negru*”;

- numele „**VALAH**” / „**VOLCH**” a fost conferit titanului **Typhon**, fiul lui *Saturn*, semnificând rege („*stăpân de oameni*”, „*stăpân de moșie*”);

- etnonimul „**Valahi**” a semnat *Oamenii Pământului* / *Oamenii Locului* / *Cei născuți din Pământul Negru*, adică băștinașii, stăpânii moșiei; pentru prima oară etnonimul băștinașilor vechii Europe -, „**valah**” („*volos*”)-, a fost menționat în poemul *Iliada* de către Homer, în secolul IX î.Chr;

- „**VALAHIA**” a semnat dintru început **vatra (aria) de viețuire, moșia, pământul locuit și apărat de băștinașii vechii Europe**; existența „**VALAHIEI**”, cu semnificația „*Pământul cel Negru*”, „*Pământul cel bogat / darnic / mănos*”- („*Eden*” / „*Grădina Maicii Domnului*” / *Raiul pe Pământ*”), a fost pomenită în „*Cartea genezei*” din Biblie, sub forma de „**Havila**”,⁹⁷.

- pe vatra împătăției „*pelasge*”/„*valahe*”, adică în spațiul carpato-danubiano-pontic s-au născut și au ființat „**Valahiile**” -, ca forme de organizare politico-statală specifică „*oamenilor locului*”;

- numele „*Valahia*” a fost moștenit peste milenii în numele țării rumânești „*Muntenia*” (pentru „*Valahia*” sud-carpatică sau „*Țara Muntenească*”);

*

• „**DAC**” datează din vremuri legendare, semnificând:

- descendența din *Dokius* - „**DACUL**”- supranumele lui *Saturn* (*Omu*), „*fiul Cerului*”, *regele titanilor* sau al străvechii boierimi de la *Oceanos Potamos*;

- expresia puterii „*valahilor*” de a-și afirma descendența din zei Cerești, de a-și apăra *boieria* (nobilitatea), precum și de a-și exprima dorința permanentă de libertate și credința neclintită în *nemurire*;

*

• „**GET**”:

- este legat organic de „**Gaeea**” - **Mama-Pământ**, **Muma-Mare**, semnificând „*Copiii Gaeei*” și ai lui *Uranus* (*Montu*), adică „*Cei îndrumați și ocrotiți de Gaeea*”;

- a fost moștenit de „*pelasgi*”/„*valahi*” de la „*giganții*” cei divini și păstrat cu înțelesul de „*Oamenii Locului*”, „*Copiii Pământului*” - adică „*pământeni*”, „*băștinași*”;

*

• „**RUMÂN**” („**RUMUN**”):

- semnifică **seminția** (adică „**nația**”), fiind moștenit din „**RAMI**”/ „**ARIMI**”/ „**RAMANI**”/„**RUMUNI**”, adică „*Cei de-o credință și de-o lege*”, „*Cei care se închină lui Rama*” (*Raman*) - *Zeul-Soare* (*Sol Lomonius*);

- a definit din vremuri străvechi **seminția vetrei carpato-danubiano-pontice** - definită prin succesiune de generații, limbă unitară exprimată prin grai viu și în scris (*sanscrita*), precum și identitate asumată.

*

Deci, pentru neamul primordial al vechii Europe:

- **băștinașii sunt geți;**

- **mândria, nobilitatea și libertatea sunt dacice!**

- **moșia este pelasgă/valahă;**

- **seminția este rumânească.**

*

Băștinașii vetrei „**Daciei getice**” i-au întâmpinat pe migratori de multe ori cu mâna pe bătă, alături cu pâine și sare, spunându-le că, **NOI**:

- de pământ suntem **VALAHI** -, adică „*Cei născuți aici, pe vatră*”, din pământul negru, de la *facerea Lumii*;

- de seminție suntem **RUMÂNI** -, adică „*Ne închinăm Soarelui*”, singurul nostru zeu, de la *capătul și începătura moșilor*;

Getatea Cavalerilor

2023 –ANUL IULIU MAIU !

NR. 6(34) Iunie 2023

- de baștină suntem **GEȚI** -, adică „băștinașii vetrei”, Copiii Mamei Gaeaa, Mama-Mare, Mama-Pământ;

- de viță și porodiță suntem **DACI** -, descendenți din titanul *Saturn*, adică „*Monteni*”, *neam de oameni liberi, nobili, viteji, nemuritori.*
